Nr. 9. **Warszawa, dnia 31 maja 1930 r.** **Rok XIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 15 maja Nr. 36 Rok 1930

Poz. 294. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska I kategorji w państwowej służbie bibljotecznej.

Poz. 295. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorji w państwowej służbie bibljotecznej.

Poz. 296. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrow z dnia 18 czerwca 1928 r. w sprawie wydzielenia z administracji

państwowej przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe w Lublinie“.

Poz. 297. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. w sprawie utworzenia Oddziałów Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w Wilnie i w Katowicach.

Poz. 298. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Ojrzanowskie Nowiny w powiecie szubińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 299. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1930 r. w sprawie zmian i uzupełnień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych.

Poz. 300. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1930 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Sprawiedliwości o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 7 grudnia 1927 r. w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących.

Poz. 301. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie częściowego uchylenia dodatkowego opodatkowania zapasów wyrobów wódczanych prywatnych fabryk wódek.

Poz. 302. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 28 kwietnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie regulaminu przewozowego dla bezpośredniej czeskosłowacko-sowieckiej komunikacji towarowej w tranzycie przez Polskę tudzież Niemcy i Polskę.

Poz. 303. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 10 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o zmianach i uzupełnieniu „Regulaminu przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych na kolejach żelaznych“.

Poz. 304. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 15 marca 1930 r. o uznaniu niektórych substancyj i przetworów odurzających za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559) zarządza się co następuje:

§ 1. Uznaje się, że:

1) Dihydrocodeinonum (Dicodidum), Dihydrooxycodeinonum, Dihydromorphium, Dihydromorphinonum, Estry morfiny, Tropacocainum, Ecgoninum, Benzoylecgoninum, Methylecgoninum, Cannabinum i wszystkie sole tych substancyj, jako to: Eucodalum, Paramorfanum, Dilaudidum i t. p.

2) Folia Cocae, Herba Cannabis Indicae, Cannabinonum, Tinctura et Exctractum Cannabis Indicae oraz

3) wszystkie przetwory wyżej w punktach 1 i 2 wymienionych substancyj — wywołują szkodliwe skutki dla zdrowia.

§ 2. Jako przetwory substancyj, wyszczególnionych w art. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 559) i substancyj, wyszczególnionych w § 1 punkty 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, rozumie się wszystkie preparaty, zawierające w swoim składzie którąkolwiek z tych substancyj, bez względu na postać preparatu (płyn, proszek, maść i t. p.), jak np. Tinctura Oppii, Opium concentratum, Pantoponum, Eumeconum, Trivallinum, Narcophinum, Laudanonum i t. p.

§ 3. Wszystkie substancje i przetwory, wyszczególnione w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, podlegają postanowieniom ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1928 r. o uznaniu niektórych substancyj i przetworów odurzających za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 650).

Poz. 305. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 marca 1930 r. o zaliczeniu Szkoły Zawodowej Żeńskiej Koła Macierzy Szkolnej w Bielsku do zakładów naukowych, których ukończenie zastępuje dowód ukończenia nauki w przemyśle krawiectwa.

Poz. 306. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 marca 1930 r. o zaliczeniu Szkoły Zawodowej Żeńskiej Narodowej Organizacji Kobiet w Tarnowskich Górach do zakładów naukowych, których ukończenie zastępuje dowód złożenia egzaminu czeladniczego w przemyśle krawiectwa, względnie bieliźniarstwa.

Poz. 307. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 28 kwietnia 1930 r. w sprawie uprawnień zastępców delegata pogranicznego Ministra Reform Rolnych i komisarzy pogranicznych.

Poz. 308. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 6 maja 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom w zakładach pracy: „Zakłady Mechaniczne i Odlewnia Żelaza Białogon", „Suchedniowska Fabryka Odlewów i Huta Ludwików" oraz „Zakłady Przemysłowe. Odlewnia Żelaza i Emaljernia Kamienna—Jan Witwicki".

Poz. 309. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 kwietnia 1930 r. w sprawie ustalenie liczby sędziów śledczych w okręgu sądu okręgowego w Grodnie.

Poz. 310. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 maja 1930 r. w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach i aresztach gminnych osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych.

Na zasadzie art. 573 lit. c) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) oraz w związku z rozporządzeniem z dnia 25 marca 1929 r. w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych (Dz. U. R. P. Nr, 67, poz. 393) zarządzam co następuje:

§ 1. Wysokość kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych ustala się na czas od 1 kwietnia 1930 r. do odwołania na kwotę 1 zł. 50 gr. za każdy dzień, z czego przypada na koszta wyżywienia 70 gr.

§ 2. Wysokość kosztów żywienia w wypadkach wykonania kary w aresztach gminnych w okręgach sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie ustala się na okres od 1 kwietnia 1930 r. do odwołania od osoby na 75 gr. za każdy dzień.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1930 r.

---

z 19 maja Nr. 37 Rok 1930

Poz. 311. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zmianach granic województwa nowogródzkiego i wileńskiego.

Poz. 312. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Gorzeń i obszaru dworskiego Potulice w powiecie bydgoskim, województwie poznańskiem.

Poz. 313. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Sadogóra w powiecie kępińskim województwie poznańskiem.

Poz. 314. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszarów dworskich Kierzno i Kierzenko w powiecie kępińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 315. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszarów dworskich Gola i Niedźwiady w powiecie jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 316. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Kołatka w powiecie i województwie poznańskiem.

Poz. 317. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Gorzewo w powiecie wągrowieckim, województwie poznańskiem.

Poz. 318. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Zbęchy w powiecie kościańskim województwie poznańskiem.

Poz. 319. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Kaszczor w powiecie wolsztyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 320. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Nekla w powiecie bydgoskim województwie poznańskiem.

Poz. 321. Roporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Suchorzew w pow. jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 322. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Objezierze w powiecie chójnickim, województwie pomorskiem.

Poz. 323. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Rybieniec i o utworzeniu gminy wiejskiej Rybieniec w powiecie chełmińskim, województwie pomorskiem.

Poz. 324. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Wielka Klonia w powiecie tucholskim, województwie pomorskiem.

Poz. 325. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1930 r. o zaliczeniu osady Wolbrom w powiecie olkuskim, województwie

kieleckiem w poczet miast z równoczesnem włączeniem niektórych sąsiednich miejscowości i gruntów.

Poz. 326. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 26 marca 1930 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 327. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1930 r. w sprawie utworzenia nowej izby skarbowej we Lwowie tudzież w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.*)

§ 1. Z okręgu administracyjnego izby skarbowej we Lwowie, utworzonej rozporządzeniem z dnia 27 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 254), wyłącza się obszar terytorjalny województw stanisławowskiego i tarnopolskiego i tworzy się dla tegoż obszaru osobną izbę skarbową na województwa stanisławowskie i tarnopolskie z siedzibą we Lwowie.

Nowoutworzona izba skarbowa otrzymuje nazwę „Izba Skarbowa II we Lwowie", dotychczasowa zaś izba skarbowa we Lwowie z okręgiem administracyjnym, obejmującym obszar terytorjalny województwa lwowskiego, otrzymuje nazwę „Izba Skarbowa I we Lwowie".

§ 2. Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, kasy skarbowe oraz urzędy katastralne, istniejące na obszarze województw stanisławowskiego i tarnopolskiego, podporządkowuje się nowoutworzonej izbie skarbowej II we Lwowie.

Poz. 328. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 kwietnia 1930 r. w sprawie zmiany rabatu handlowego dla sprzedawców soli.

Poz. 329. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o utworzeniu gminy wiejskiej Legjonowo w powiecie i województwie warszawskiem.

Poz. 330. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 2 kwietnia 1930 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 marca 1929 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie ustalenia wysokości i pobierania opłat za złożenie przesyłek i ładunków w państwowych hangarach portowych w Gdyni.

---

*) w wyjątkach.

z 21 maja Nr. 38 Rok 1930

Poz 331. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1930 r. w sprawie ustalenia terminu przewidzianego w art. 18 ustawy z dn. 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów.

Poz. 332. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1930 r. o rozszerzeniu granic miasta Skarżyska-Kamiennej w powiecie koneckim, województwie kieleckiem.

Poz. 333. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 kwietnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Narol miasto w powiecie lubaczowskim, województwie lwowskiem przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 334. Rozporządzenie Ministrów Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 5 maja 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonywaniu ustawy o scalaniu gruntów.

Poz. 335. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 8 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Rolnictwa o zmianie Statutu Państwowego Banku Rolnego.

Poz. 336. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 maja 1930 r. w sprawie wypuszczenia serji I premjowej pożyczki budowlanej.

Poz. 337. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9 maja 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1922 r. w przedmiocie utworzenia i organizacji okręgowych urzędów ubezpieczeń.

Poz. 338. Oświadczenie Rządowe z dnia 28 marca 1930 r. w sprawie rozciągnięcia ratyfikacji konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu 24 kwietnia 1926 r., dokonanej przez Holandję, na terytorjum Indyj Holenderskich.

Poz. 339. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 kwietnia 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Estonję konwencji międzynarodowej o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi, podpisanej w Genewie dnia 30 września 1921 r.

Poz 340. Oświadczenie Rządowe z dnia 7 kwietnia 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Rząd Włoski protokółu dodatkowego z dnia 20 marca 1914 r., konwencji międzynarodowej dotyczącej ochrony utworów literackich i artystycz-

nych, podpisanej w Bernie dnia 9 września 1886 r., przejrzanej w Berlinie dnia 13 listopada 1908 r.

Poz. 341. Oświadczenie Rządowe z dnia 8 kwietnia 1930 r. w sprawie złożenia dokumentów o przystąpieniu Etjopji i Węgier do traktatu przeciwwojennego, podpisanego w Paryżu dnia 27 sierpnia 1928 roku.

Poz. 342. Oświadczenie Rządowe z dnia 8 kwietnia 1930 r. w sprawie przystąpienia Iraku do konwencji i statutu o wolności tranzytu, podpisanych w Barcelonie dnia 20 kwietnia 1921 r.

Poz. 343 Oświadczenie Rządowe z dnia 25 kwietnia 1930 r. w sprawie wypowiedzenia przez Rząd Holenderski konwencji prowizorycznej między Polską a Holandją, dotyczącej żeglugi powietrznej, podpisanej w Hadze dnia 4 listopada 1925 r.

Poz. 344. Oświadczenie Rządowe z dnia 5 maja 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Wielkie Księstwo Luksemburskie konwencji i statutu o wolności tranzytu, podpisanych w Barcelonie dnia 20 kwietnia 1921 roku

Poz. 345. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1930 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Rady Ministrów z 29 marca 1930 r. w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa, oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu z 23 stycznia 1930 r. w przedmiocie uprawy tytoniu w roku 1930.

z 23 maja Nr. 39 Rok 1930

Poz. 346. Traktat o koncyljacji, arbitrażu i postępowaniu sądowem między Polską a Norwegją, podpisany w Oslo, dnia 9 grudnia 1929 r.

Poz. 347. Oświadczenie Rządowe z dnia 28 kwietnia 1930 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Traktatu o koncyljacji, arbitrażu i postępowaniu sądowem między Polską a Norwegją, podpisanego w Oslo dnia 9 grudnia 1929 r.

Poz. 348. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26 kwietnia 1930 r. w sprawie nabywania soli do wyrobu bekonów i szynek na wywóz zagranicę.

Poz. 349. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach świadków, biegłych i tłumaczów w sprawach karnych *).

Na podstawie art. 573 lit. d) i e) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

O należnościach świadków.

§ 1. Świadkowie, zamieszkali poza siedzibą sądu, jeżeli odległość ich miejsca zamieszkania od sądu wynosi najmniej 15 kilometrów, otrzymują zwrot niezbędnych kosztów przejazdu oraz strawne (art. 567 k. p. k.).

Ograniczenie co do odległości, zawarte w ustępie pierwszym, nie ma zastosowania do funkcjonarjuszów państwowych, osób wojskowych i duchownych (art. 573 lit. e) k. p. k.).

§ 5. Strawne należy przyznawać w wysokości od 1 zł. — 2 zł. za każdy dzień, jeśli zaś świadek musiał przenocować w miejscu przesłuchania, w wysokości podwójnej.

§ 6. Funkcjonarjuszom państwowym w czynnej służbie (art. 1 i art. 102 ustawy z dnia 9 października 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz pozostającym w czynnej służbie sędziom, prokuratorom i wojskowym należy przyznawać koszty podróży i diety dzienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, jeżeli okoliczności, o których zeznawać mają, pozostają w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby.

Jeśli według nininiejszego paragrafu osobom, wymienionym w ustępie pierwszym, wezwanym w charakterze świadków, nie należą się koszta podróży i diety dzienne według norm ustanowionych dla podróży służbowych, przyznaje się im wynagrodzenie na ogólnych zasadach.

Rozdział II.

O należnościach biegłych i tłumaczów.

§ 16. Biegli i tłumacze, prócz wynagrodzenia za pracę, otrzymują pokrycie wydatków, niezbędnych do jej wykonania (art. 569 § 1 k.p.k.).

Sąd może zażądać należytego wykazania poniesionych wydatków.

Jeżeli w czynności urzędowej bierze udział kilku biegłych (tłumaczów), pokrycie przewidziane w ustępie pierwszym następuje w stosunku do poniesionych przez każdego biegłego (tłumacza) wydatków.

---

*) w wyjątkach.

§ 28 Funkcjonarjusz państwowy, ustanowiony w tymże charakterze do wykonywania czynności biegłego, ma prawo tylko do zwrotu wydatków, niezbędnych do spełnienia pracy (§ 16), oraz do zwrotu kosztów przejazdu i diet w myśl przepisów dotyczących podróży służbowych.

§ 29. Jeżeli funkcjonarjusz państwowy jest ustanowiony do wykonywania czynności biegłego (§ 28) lub też jeśli biegły (tłumacz) pobiera ryczałtowe wynagrodzenie (§ 27), do kosztów postępowania karnego wlicza się takie należności, jakie należałoby przyznać biegłemu (tłumaczowi) w myśl ogólnych postanowień niniejszego rozporządzenia lub w myśl szczególnych przepisów (§ 30 ust. 1).

§ 30. Jeżeli dla oznaczenia wynagrodzenia pewnych kategoryj biegłych istnieją szczególne przepisy, należy wspomnianym biegłym przyznawać opłaty w myśl tych przepisów.

Paragraf 28 ma do tych biegłych zastosowanie.

Rozdział III.

O przyznawaniu należności świadków, biegłych i tłumaczów.

§ 32. Świadkowie, biegli i tłumacze powinni zażądać wynagrodzenia niezwłocznie po wykonaniu swego obowiązku, a jeżeli byli wezwani na rozprawę, to najpóźniej nazajutrz po jej zamknięciu.

Osoby, które nie zgłosiły żądania w terminie powyższym, tracą prawo do wynagrodzenia, o czem należy je uprzedzić (art. 570 k.p.k).

§ 36. Jeżeli władza wojskowa lub policja państwowa zawiadomi sąd, zanim ten wypłaci świadkowi wynagrodzenie, iż wojskowy lub funkcjonarjusz policyjny wezwany na świadka otrzymał od swej władzy zaliczkę na wynagrodzenie, natenczas potrąca się tę zaliczkę z przyznanego świadkowi wynagrodzenia i przekazuje ją władzy właściwej.

Rozdział IV

Postanowienia końcowe.

§ 40. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po dniu ogłoszenia.

Równocześnie uchyla się rozporządzenie z dnia 10 listopada 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczów w sprawach karnych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 580).

---

z 27 maja Nr. 40 Rok 1930

Poz. 350 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. w sprawie statystyki celnej.

Poz. 351. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 maja 1930 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 25 czerwca 1929 r. o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w sprawach karnych.

Poz. 352. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 maja 1930 r. w sprawie uzupełnienia taryfy pocztowej.

---

z 31 maja Nr. 41 Rok 1930

Poz. 353. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 kwietnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za rozpatrywanie filmów i wystawianie legitymacyj filmowych.

Na podstawie art. 4-a dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 177) w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 3 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 986) zarządza się co następuje:

§ 1. Za rozpatrywanie filmów pobiera się opłaty następujące:

a) za filmy naukowe, oświatowe krajoznawcze albo kroniki wypadków bieżących — jeden grosz za każdy metr wstęgi filmowej,
b) za filmy o tematach polskich, t. j. takie, których treść została zaczerpnięta z życia polskiego, z polskiej literatury, sztuki, historji, geografji, etnografji, turystyki, obyczajów, z wyjątkiem filmów wymienionych w punkcie a) — dwa grosze od każdego metra wstęgi filmowej.
c) za inne filmy — pięć groszy od każdego metra wstęgi filmowej.

§ 2. Za wystawianie legitymacyj filmowych pobiera się następujące opłaty:

a) za legitymacje do filmów, których długość nie przekracza stu metrów — pięć złotych,
b) za legitymacje do filmów: naukowych, oświatowych, krajoznawczych albo kronik wypadków bieżących, których długość przekracza sto metrów — dziesięć złotych,
c) za legitymacje do filmów o tematach polskich t. j. takich, których treść została zaczerpnięta z życia polskiego, z polskiej literatury, sztuki, historji, geo-

grafji, etnografji, turystyki, obyczajów, a których długość przekracza sto metrów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie b),—dwadzieścia złotych,

d) za legitymacje do innych filmów, których długość przekracza sto metrów — trzydzieści złotych,

e) za każdy uwierzytelniony odpis legitymacji zagubione, — trzydzieści złotych.

§ 3. Jeżeli decyzja w sprawie dopuszczenia, lub niedopuszczenia filmu do wyświetlania już nastąpiła i została doręczona stronie, to za ponowne rozpatrzenie filmu oraz za ponowne wystawienie legitymacji, o ile to następuje na prośbę strony, pobiera się opłaty przewidziane w §§ 1 i 2.

§ 4. Opłaty ustanowione w rozporządzeniu niniejszem, winny być uiszczane bądź bezpośrednio w Centralnej Kasie Państwowej, bądź w obrocie czekowym Pocztowej Kasy Oszczędności na rachunek Centralnej Kasy Państwowej na konto czekowe Nr. 30110, dla każdego filmu osobno, a dowód uiszczenia opłaty winien być załączony do podania.

§ 5. Filmy nierozpatrzone do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, za które już wniesione zostały opłaty w myśl przepisów rozporządzenia z dnia 23 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 630), dodatkowym opłatom nie podlegają.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 630).

Poz. 354. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 1 kwietnia 1930 r. o ustanowieniu cła wywozowego od pierza i puchu.

Poz. 355. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 12 kwietnia 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie lnu trzepanego i pakuł lnianych trzepanych.

Poz. 356. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 1 maja 1930 r. o ustanowieniu cła wywozowego od szczeciny, włosia i sierści.

Poz. 357. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 maja 1930 r. w sprawie sprzedaży oraz ustalenia cen odnikotynizowanych papierosów.

Poz. 358. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 maja 1930 r. w sprawie uznania nikotyny i jej pochodnych oraz ekstraktów tytoniowych za wyroby tytoniowe.

Poz. 359. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 maja 1930 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 6 lipca 1927 r. w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne.

Poz. 360. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 2 maja 1930 r. w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych zagranicą do zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Poz. 361. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie diet i zwrotu kosztów podróży dla członków sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie.

Poz. 362. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 23 kwietnia 1930 r. o sposobie opracowania planów zabudowania.

Na podstawie art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) zarządzam co następuje:

Podstawy projektu.

§ 1. Projekt planu zabudowania opracowany być winien na podstawie pomiarowych planów sytuacyjnych i wysokościowych, wykonanych przez samorządowe organa lub przez mierniczych przysięgłych, a obejmujących odpowiednie zabudowane i niezabudowane części osiedla względnie osiedli.

Przed sporządzeniem projektu należy zebrać wszystkie te dane, które mogą być potrzebne do projektu ze względu na postanowienia art. art. 10 — 19 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R P. Nr. 23, poz. 202), dane, dotyczące stanu posiadania gruntów i rodzaju ich użytkowania, gęstości i jakości istniejącego zabudowania, gęstości zaludnienia poszczególnych dzielnic, względnie części osiedla, kierunków, w jakich odbywa się lub oczekiwany jest rozwój osiedla lub osiedli, rozmieszczenia budowli i dzielnic zabytkowych, zakładów handlowych i przemysłowych oraz warunków rozwoju handlu i przemysłu, warunków wewnętrznej i zewnętrznej komunikacji wszelkiego rodzaju i stopnia jej intensywności na poszczególnych arterjach komunikacyjnych, warunków odpływu wód płynących i stojących oraz opadów atmosferycznych tudzież wód zu-

żytych, istniejącej sieci kanalizacyjnej, stosunku zwierciadła wody gruntowej, a w razie, gdy miejscowość podlega zalewom, stosunku poziomu wielkiej wody do powierzchni terenu, jakości gruntów pod względem gleboznawczym, a w wypadku, gdy plan ma objąć tereny górnicze, stosunku obszaru zabudowanego, tudzież mającego być zabudowanym, do prowadzonych, względnie spodziewanych, robót górniczych, warunków zaopatrzenia mieszkańców w wodę światło, siłę popędową, prowadzenia przewodów telegraficznych i telefonicznych i t. p.

Zakres danych, które mają być zebrane w myśl powyższego ustępu, uzależnia się od charakteru obszaru, wielkości osiedla i gęstości zabudowania osiedla, którego ma dotyczyć projektowany plan zabudowania, od jego tendencyj rozwojowych oraz od roli, jaką poszczególne dane mogą odegrać w przyszłym rozwoju zabudowania.

W razie, gdy dane zebrane w myśl powyższego, mają być przedstawione graficznie, należy je wykonać na odpowiedniej ilości planów, sporządzonych w takiej podziałce, aby je można było odczytać w sposób dostatecznie dokładny, jasny i wyraźny.

Program wstępny.

§ 2. Na podstawie zebranych w myśl § 1 danych powinny być ustalone w przybliżeniu na okres 20 lat wytyczne zasady programu do sporządzenia projektu planu zabudowania, uwzględniające: zamierzenia inwestycyjne gminy, prawdopodobny przyszły rozwój osiedla, stosunki finansowe gminy, zamierzenia inwestycyjne władz państwowych i samorządowych w danem osiedlu i jego najbliższych okolicach, jak linje kolejowe, drogi lądowe i wodne, projektowane porty, mosty, regulację rzek, budynki użyteczności publicznej i t. p.

Program ten powinien określić granice projektowanego planu zabudowania oraz zasadnicze warunki, którym powinny odpowiadać elementy planu zabudowania, wymienione w art. 10 punkt 1, względnie w art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), względnie w miejscowych przepisach budowlanych.

Gdy chodzi o projekt ogólnego planu zabudowania, albo o projekt szczegółowego planu zabudowania całego osiedla, który ma być sporządzony bez uprzedniego sporządzenia planu ogólnego, wówczas wstępny program powinien określić w głównych zarysach strefy osiedla, zgodnie z przeznaczeniem poszczególnych jego dzielnic i ustalić charakterystyczne cechy ważniejszych arteryj komunikacyjnych.

Sposób wykonywania projektów planów zabudowania.

§ 3. Projekty, zarówno ogólnych jak i szczegółowych planów zabudowania, opracowane na podstawie wstępnego programu, wspomnianego w § 2, powinny być sporządzone w ten sposób, ażeby przedstawiały istniejący i projektowany sposób użytkowania gruntów, istniejący i projektowany sposób zabudowania osiedla, oraz istniejące i projektowane wszelkiego rodzaju urządzenia komunikacyjne.

Projekty planów zabudowania powinny być opracowane w sposób dokładny, jasny, przejrzysty i wyraźny, wykluczający wszelkie wątpliwości.

Na każdym z poszczególnych planów, wchodzących w skład projektu, należy umieścić tablicę, zawierającą dokładne oznaczenie przyjętego sposobu znakowania.

Plany te powinny być sporządzone na odbitkach na trwałym papierze i ujęte w formaty o wymiarach 592 mm x 836 mm w taki sposób, aby można było poszczególne części zestawiać bezpośrednio.

Plany powinny być przedstawiane do zatwierdzenia w trzech egzemplarzach.

Ogólny plan zabudowania.

§ 4. Projekt ogólnego planu zabudowania powinien się składać z następujących części:

a) z planu orjentacyjnego, opracowanego na mapie w podziałce 1 : 25000 lub 1 : 20000, zorjentowanej według stron świata, obejmującej oprócz danego osiedla, względnie części osiedla, lub kilku osiedli których ma dotyczyć projektowany plan zabudowania, także sąsiednie osiedla i połączenia komunikacyjne, oraz naturalne ścieki wód, rzeki i inne wody, z dokładnem oznaczeniem granic obszaru, który ma być objęty planem zabudowania;

b) z planu sytuacyjnego i wysokościowego miejscowości z istniejącym stanem zabudowania, opracowanego w kolorze czarnym, z oznaczeniem warstwic sieną naturalną lub czarną kropkowaną linją w odstępach wysokościowych tak dobranych, aby linje warstwic wysokościowych nie zaciemniały rysunku, a to dla osiedli zabudowanych na obszarze poniżej 250 ha w podziałce od 1 : 2000 do 1 : 5000, dla osiedli zaś zabudowanych na obszarze powyżej 250 ha, w podziałce od 1 : 2000 do 1 : 10000.

c) z planu sytuacyjnego projektowanego zabudowania osiedla względnie części osiedla lub kilku osiedli, opracowanego na drugim egzemplarzu planu, wspomnianego wyżej w punkcie b), w sposób podany niżej w § 5, a określającego sposób rozwiązania kwestyj, które powinny być uregulowane w planie zabudowania w myśl art. 10 punktu 1, względnie art. 11, oraz art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202);

d) z planu ważniejszych przewodów istniejącej sieci kanalizacyjnej i wodociągowej, elektrycznej i gazowej, oznaczonych na odbitkach

planu wymienionego wyżej w punkcie b), czarną przerywaną linją, oraz głównych przewodów projektowanej sieci kanalizacyjnej, oznaczonych na tym samym planie czerwoną przerywaną linją, — przyczem obok przewodów należy wpisać ich wymiary;

e) z profilów podłużnych głównych arteryj komunikacyjnych w podziałce długości, przyjętej dla planów sytuacyjnych wymienionych wyżej w punkcie b), i wysokości od 1 : 50 do 1 : 200 z podaniem rzędnych: terenu, niwelety, osi ulic i dna ważniejszych przewodów kanalizacyjnych na załamaniach spadku, z oznaczeniem tych spadków w cyfrach procentowych, charakterystycznych przekrojów poprzecznych ulic w podziałce od 1 : 100 do 1 : 200, z oznaczeniem przekroju terenu i przekroju projektowanych jezdni ulic, chodników, granic linij regulacyjnych i zabudowania, zadrzewienia, rozmieszczenia torów kolejowych, przewodów kanalizacyjnych i wodociągowych oraz wysokości projektowanego zabudowania;

f) ze sprawozdania technicznego, składającego się z dwóch części i obejmującego: w części pierwszej krótki historyczny szkic rozwoju osiedla, względnie osiedli, wyczerpujący opis osiedla względnie osiedli, na podstawie danych wyszczególnionych w § 1, oraz opis projektu planu zabudowania i wyczerpujące jego uzasadnienie; w części zaś drugiej program realizacji planów zabudowania, przybliżone obliczenie kosztow tej realizacji, w szczególności także przybliżone obliczenie powierzchni terenów i budowli, podlegających wywłaszczeniu, oraz w ogólnych zarysach stronę gospodarczą zagadnienia, która powinna być oparta na programie sfinansowania planu zabudowania w związku z istniejącym i oczekiwanym w przyszłości stanem finansowym osiedla, względnie osiedli.

§ 5. Plan sytuacyjny, o którym mowa w § 4 punkt c), powinien obejmować rozwój osiedla, względnie osiedli, w zależności od oczekiwanego lub spodziewanego postępu w rozwoju miejscowości w okresie około 20 lat.

Projektowane linje regulacyjne oraz linje zabudowania powinny być oznaczone na planie sytuacyjnym ciągłemi czerwonemi linjami — tuszem czerwonym, projektowane linje regulacyjne wód — ciągłemi linjami niebieskiemi.

Projektowanych linij zabudowania i regulacyjnych nie należy oznaczać czerwonemi linjami w tych miejscach, gdzie te linje zlewają się z linjami, oznaczonemi na planie sytuacyjnym, a przedstawiającemi istniejący stan zabudowania, granice parcel i t. p.

Powierzchnie, ograniczone frontowemi i tylnemi linjami zabudowania, a włączone do poszczególnych stref budowlanych, różniących się sposobem zabudowania, oraz powierzchnie, przeznaczone na parki, ogrody, place sportowe, kulturę rolną i leśną i t. p., powinny być oznaczone odpowiedniemi łatwemi do odróżnienia barwami, z podaniem ich znaczenia w tabeli na planie.

Tereny przeznaczone pod budynki państwowe i samorządowe, należy oznaczyć obwódką karminem.

Barwy nie powinny zaciemniać uwidocznionych na planie linij i opisów.

Ponadto należy opisać plan, podając nazwę, względnie nazwy, osiedla lub osiedli, podziałkę długości, linję północ-południe, nazwę, względnie nazwy lub numery ulic istniejących i projektowanych, ich szerokość pomiędzy linjami regulacyjnemi i linjami zabudowania, środki krzywych osi ulicznych oraz długości promieni tych krzywych, istniejące trasy wszelkiego rodzaju linij kolejowych, jako też inne ważne szczegóły planu. Opisanie należy wykonać w sposób nie zaciemniający jasności rysunku.

Plan szczegółowy.

§ 6. Projekt szczegółowego planu zabudowania, opracowany na podstawie prawomocnego ogólnego planu zabudowania, powinien składać się: a) z planu sytuacyjnego, b) z podłużnych i poprzecznych profili ulic i c) ze sprawozdania technicznego, czyniących zadość warunkom, podanym w §§ 7, 8 i 9.

§ 7. Plan sytuacyjny, wchodzący w skład szczegółowego planu zabudowania, o którym mowa wyżej w § 6 punkcie a), powinien być opracowany w podziałce 1 : 1000, a ewentualnie 1 : 500 lub 1 : 250 i powinien obejmować wszystkie elementy planów zabudowania, wyszczególnione w artykułach 10 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), i to zarówno te, które zostały już prawomocnie ustalone w ogólnym planie, jak i te, które mają być ustalone w planie szczegółowym. W szczególności na planie tym powinny być podane: warstwice w odstępach wysokościowych zwykle jednometrowych i projektowane wysokości nawierzchni w punktach skrzyżowania ulic, granice nieruchomości, zarówno zabudowanych jak i niezabudowanych, istniejące zabudowanie razem ze wszystkiemi szczegółami tegoż, projektowany podział terenów na bloki budowlane, projektowane linje regulacyjne, projektowane linje zabudowania oraz projektowane strefy budowlane.

Miasta, już posiadające dokładne plany pomiarowe w skali od 1 : 1000 do 1 : 2880, wykonane według obowiązujących przepisów, mogą sporządzać szczegółowe plany zabudowania na podstawie tych planów pomiarowych.

Strefy budowlane powinny być oznaczone barwnemi paskami wzdłuż frontowych linij zabudowania, z zastosowaniem do poszczególnych stref tych samych barw, które były przyjęte w ogólnym planie zabudowania.

W obrębie ulic powinny być oznaczone: osie jezdni, tory kolei miejskich, krawężniki chodników, drzewa i zieleńce, ważne podziemne urządzenia ulic i wogóle wszystkie istotne szczegóły.

Dla wytyczenia planu na terenie osie ulic, linje regulacyjne i zabudowania należy w projekcie szczegółowego planu zabudowania w miarę możności związać z punktami stałemi i reperami, istniejącemi na terenie i oznaczonemi na planie sytuacyjnym.

§ 8. Podłużne i poprzeczne profile ulic, wchodzące w skład szczegółowego planu zabudowania, wymienionego w § 6, powinny być opracowane: o ile chodzi o profile podłużne— w podziałce długości: 1 : 1000, a wysokości co najmniej 1 : 100, o ile chodzi o profile poprzeczne — w podziałce 1 : 100.

Profile podłużne ulic w wypadkach, gdy plan zabudowania dotyczy tylko części osiedla, powinny obejmować długości ulic w granicach sporządzanego planu zabudowania.

Profile podłużne powinny przedstawiać: wysokość terenu, niweletę jezdni i chodników, wysokość nasypów i głębokość wykopów, spadki niwelety jezdni, promienie łuków, niwelety przewodów kanalizacyjnych i wysokości dna tych przewodów na załamaniach spadków, wysokość mostów, przepustów, wreszcie wysokość wszystkich innych szczegółów urządzenia ulic.

Profile poprzeczne projektowanych ulic powinny być opracowane na podstawie bezpośrednich pomiarów terenowych zdejmowanych w miejscach charakterystycznych.

Profile poprzeczne istniejących ulic powinny być również opracowane na podstawie bezpośrednich pomiarów na terenie zdejmowanych w miejscach charakterystycznych, lecz tylko w tych wypadkach gdzie projekt planu zabudowania przewiduje zmianę profilu poprzecznego tych ulic.

Na profilach poprzecznych, nakreślonych czarnym tuszem, powinny być wyrysowane czerwonym kolorem linje regulacyjne i zabudowania oraz wszystkie projektowane urządzenia ulicy tudzież wysokości projektowanego zabudowania.

§ 9. Sprawozdanie techniczne, wchodzące w skład projektu szczegółowego planu zabudowania, wymienionego w § 6, ma uzasadnić w sposób szczegółowy projekt planu zabudowania, z uwzględnieniem zasad, przyjętych w prawomocnym ogólnym planie zabudowania, zarówno co do strony technicznej, jak i gospodarczo-finansowej.

§ 10. Projekt szczegółowego planu zabudowania, sporządzonego bez uprzedniego sporządzenia planu zabudowania ogólnego, powinien się składać z następujących części: a) planu orjentacyjnego, czyniącego zadość § 4 punkt a); b) planu sytuacyjnego i wysokościowego miejscowości, czyniącego zadość § 4 punkt b); c) planu sytuacyjnego projektowanego zabudowania, czyniącego zadość § 4 punkt c), § 5 i § 7; d) planu przewodów kanalizacyjnych, czyniącego zadość § 4 punkt d), o ile takie przewody istnieją; e) z poprzecznych i podłużnych profili ulic w podziałce: dla profili podłużnych — długości, odpowiadającej podziałce planu sytuacyjnego, i wysokości conajmniej 1 : 100, dla profili poprzecznych — 1 : 100, czyniących zadość zarówno § 4 punkt e) jak i § 8 z wyjątkiem ustępu pierwszego; f) sprawozdania technicznego, czyniącego zadość tak § 4 punkt f) jak i § 9.

Zmiany w projekcie planu zabudowania.

§ 11. Wszelkie zmiany opracowanego projektu planu zabudowania, wprowadzone zarówno w toku sporządzania tego planu, jak i przez władzę, powołaną do jego zatwierdzenia, powinny być uwidocznione i opisane na planach, wchodzących w skład projektu planu zabudowania, w sposób jasny i wyraźny.

Adnotacje na planach.

§ 12. O uchwaleniu planu zabudowania przez powołane do tego organa, jako też o zatwierdzeniu, względnie uprawomocnieniu się planu zabudowania, powinny być uczynione odpowiednie adnotacje na wszystkich planach, wchodzących w skład projektu planu zabudowania, oraz na sprawozdaniu technicznem.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 14 maja Nr. 111 Rok 1930

Poz. 161. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 maja 1930 r. o przymusowem wywłaszczeniu na rzecz gminy m. st. Warszawy nieruchomości Nr. hip. 1501/Praga, celem rozszerzenia ulicy Strzeleckiej.

Poz. 162. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 maja 1930 r. o sprostowaniu błędu w zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 marca 1930 r. o sposobie wzywania pilota przez polskie statki handlowe morskie.

z 15 maja Nr. 112 Rok 1930

Poz. 163. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 maja 1930 r., o wywłaszczeniu gruntów na rzecz targowiska w osadzie Babiak.

z 16 maja Nr. 113 Rok 1930

z 17 maja Nr 114 Rok 1930

Poz. 164. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu i Robót Publicznych z dnia 17 kwietnia 1930 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa Zjednoczenie Elektrowni Okręgu Radomsko-Kieleckiego, Spółka Akcyjna.

Poz. 165. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. w sprawie zmiany statutu przedsiębiorstwa „Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe w Lublinie".

z 19 maja Nr. 115 Rok 1930

Poz. 166. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 maja 1930 r. w przedmiocie zmiany nazwy gminy Ciszyca Górna, w powiecie iłżeckim, województwie kieleckiem, — na „Tarłów".

Poz. 167. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 maja 1930 r. w przedmiocie zmiany nazwy gminy Oleszno w powiecie lipnowskim, województwie warszawskiem, — na „Zaduszniki".

Poz. 168. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 maja 1930 r. w przedmiocie zmiany nazwy gminy Łomnica w powiecie nowosądeckim, województwie krakowskiem, — na „Łomnica Zdrój".

z 20 maja Nr 116 Rok 1930

Poz. 169. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 170. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 171. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 172. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 maja 1930 r. w przedmiocie zmiany nazwy gminy Straszewo w powiecie nieszawskim, województwie warszawskiem, — na „Koneck".

Poz. 173. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 maja 1930 r. w przedmiocie zmiany nazwy miejscowości Stołbiec w gminie Werba, powiecie dubieńskim, województwie wołyńskiem, — na „Poniatówka".

z 21 maja Nr. 117 Rok 1930

Poz. 174. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zwołania Sejmu na sesję nadzwyczajną.

Poz. 175. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zwołaniu Sejmu Śląskiego.

Poz. 176. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 maja 1930 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod rozbudowę stacji kolejowej Kutno.

Poz. 177. Zarządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 13 maja 1930 r. o zatwierdzaniu projektów (planów) domów mieszkalnych, wznoszonych przez zakłady ubezpieczeń społecznych, działające na podstawie prawa publicznego.

z 22 maja Nr. 118 Rok 1930

Poz. 178. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 maja 1930 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod budowę wodotłoczni na stacji kolejowej Łanowce.

z 23 maja Nr. 119 Rok 1930

Poz. 179. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie odroczenia sesji nadzwyczajnej Sejmu.

z 24 maja Nr. 120 Rok 1930

Poz. 180. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 181. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

---

z 26 maja Nr. 121 Rok 1930

Poz. 182. **Instrukcja z dnia 19 maja 1930 r. w sprawie statystyki ruchu towarów na drogach wodnych śródlądowych, wydana na podstawie § 18 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7 lutego 1930 r. o statystyce ruchu towarów na drogach wodnych śródlądowych (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 88)**

przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych dla: Wojewódzkich Władz administracji ogólnej, Dyrekcyj Dróg Wodnych, Zarządów (Inspekcji) Dróg Wodnych, Państwowych Zarządów Wodnych, eksponowanych urzędników Zarządów Dróg Wodnych i innych organów Ministerstwa Robót Publicznych, jak to: nadzorców rzecznych i śluzowych*).

§ 1. Z dniem 1 czerwca 1930 r. wchodzi w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 7 lutego 1930 r. o statystyce ruchu towarów na drogach wodnych śródlądowych (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 88, oraz „Monitor Polski" Nr. 55 z 7.III 1930 r.).

Na powyższe należy zwrócić uwagę żeglarzy przez rozplakatowanie stosownych ogłoszeń w urzędach wodnych, na przystaniach, śluzach i t. p. § 2. Obowiązek składania zapisów statystycznych i sprawozdań miesięcznych normują §§ 10, 12, 13 i 14 rozporządzenia.

§ 3. Organa wymienione w § 11 rozporządzenia winny czuwać, aby osoby obowiązane do składania zapisów statystycznych, względnie sprawozdań miesięcznych, nie uchylały się od obowiązku składania tych zapisów względnie sprawozdań, lecz składały je we właściwym czasie i miejscu.

§ 4. Ze zwolnień przewidzianych w § 13 rozporządzenia mogą korzystać tylko statki (łodzie) polskie w rozumieniu określenia zawartego w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 6.III 1928 r. o żegludze i spławie na drogach wodnych śródlądowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 266), o ile statki (łodzie) te utrzymują stałą komunikację, według z góry określonych rozkładów jazdy, pomiędzy miejscowościami położonemi wewnątrz Państwa (np. statki utrzymujące stałą komunikację pomiędzy Warszawą a Włocławkiem), lub też pomiędzy miejscowością położoną wewnątrz kraju a miejscowością leżącą na granicy Państwa (np. Warszawa—Tczew) i to niezależnie od tego, czy statki z miejscowości granicznej nawracają, czy też idą dalej, do miejscowości położonych poza granicą Państwa (np. do Gdańska).

Właściciele (posiadacze) statków (łodzi), pragnący korzystać z ulg przewidzianych w § 13 rozporządzenia, winni wnieść podania (według wzoru Nr. 5) do tych Dyrekcji Dróg Wodnych względnie Wojewódzkich Władz administracji ogólnej, na których terenie działania mają zamiar uprawiać stałą komunikację: np. dla statków przeznaczonych dla utrzymywania stałej komunikacji pomiędzy Warszawą a Toruniem, podania należy wnieść do Dyrekcji Dróg Wodnych w Warszawie i w Toruniu.

Każda Dyrekcja Dróg Wodnych, względnie Urząd Wojewódzki, po stwierdzeniu, że zachodzą warunki § 13 rozporządzenia, wyda dla każdego statku (łodzi) oddzielnie zezwolenie (wzór Nr. 6), zastrzegając obowiązek składania miesięcznych sprawozdań o towarach naładowanych, względnie wyładowanych (wywożonych), we wszystkich miejscowościach, leżących przypodległych im drogach wodnych, oraz wskaże urząd, któremu sprawozdania te winny być składane.

Podanie o zwolnienie od składania każdorazowych zapisów i inne pisma do władz w tej sprawie oraz same zwolnienia wolne są od opłaty stemplowej w myśl art. 142 p. 1 i art. 160 ustawy stemplowej z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).

Urzędy wyznaczone do odbierania sprawozdań miesięcznych w razie nie otrzymania sprawozdania w terminie, lub w razie otrzymania nienależycie wypełnionego, zawiadamiają o powyższem władzę, która udzieliła zwolnienia. Władza ta wezwie odnośnego właściciela (posiadacza) statku (łodzi) do należytego wypełnienia zobowiązań przyjętych przy uzyskaniu zwolnienia, udzieli mu stosownych wskazówek i wyjaśnień, ewentualnie zastosuje sankcje karne.

W wypadku powtórnego niedotrzymania przez zwolnionego zobowiązań, władza, która udzieliła zwolnienia, powinna to zwolnienie cofnąć, zawiadamiając o powyższem podwładne sobie organa, powołane do czuwania nad należytem składaniem zapisów statystycznych i sprawozdań miesięcznych. O udzieleniu zwolnienia od każdorazowego składania zapisów statystycznych, jak również o jego cofnięciu należy każdorazowo zawiadomić Główny Urząd Statystyczny.

§ 8. Zarządy (Inspekcje) Dróg Wodnych (Państwowe Zarządy Wodne) w wypadku stwierdzenia przekroczenia odnośnych §§ rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1930 r. o statystyce ruchu towarów na drogach wodnych śródlądowych, czynią, po zasięgnięciu opinji Głównego Urzędu Statystycznego, doniesienie do powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej według miejsca popełnienia czynu karalnego.

§ 9. Instrukcja niniejsza obowiązuje z dniem 1 czerwca 1930 r.

---

z 27 maja Nr. 122 Rok 1930

z 28 maja Nr. 123 Rok 1930

z 30 maja Nr. 124 Rok 1930

Poz. 183. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 maja 1930 r. w sprawie zmiany godzin urzędowych w Urzędzie Celnym w Druji.

Poz 184. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 maja 1930 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Mińsku Mazowieckim w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie.

---

*) w wyjątkach.

z 31 maja Nr. 125 Rok 1930

Poz. 185. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1930 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 186 Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 21 maja 1930 r. o emisji serji I premjowej pożyczki budowlanej.

III.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

149.

Okólnik Nr. 69

z dnia 14 maja 1930 r.

(AA. 72/38) o ustaleniu nazw władz i urzędów na pieczęciach, oznakach i t. p.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ponieważ w załączonych do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29/III 1930 r. w sprawie oznak władz, urzędów, zakładów i t. d. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 245) wzorach napisów (Nr. Nr. 4 i 5) użyto następujących nazw władz administracyjnych: „Lubelski Urząd Wojewódzki“ i „Starostwo Grójeckie“, które mogą wprowadzić w błąd zainteresowane władze administracji ogólnej co do ustalenia ich nazwy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powołując się na wydane zarządzenia w sprawie używania nazw władz i urzędów w korespondencji i dokumentach oraz na pieczęciach wyjaśnia, że wzory o których wyżej mowa dotyczą jedynie kształtu (koloru) liter kształtu tablic *i sposobu rozmieszczenia* (układu) napisów na oznakach władz i urzędów, nie zaś *ustalenia* samych nazw urzędów, których zresztą cytowane wyżej rozporządzenie nie reguluje jak to wyraźnie wynika z brzmienia jego § 1 o tem, iż napis ma odpowiadać nazwie władzy urzędu, zakładu i t. p.).

Dlatego też przy ustalaniu nazw władz i urzędów administracji ogólnej na oznakach zechcą się PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) zastosować ściśle do wskazówek zawartych w okólnikach Ministerstwa Nr. 24 z dn. 21/II 1930 r. Nr. AA. 72/8 i Nr. 54 z dn. 10. IV 1930 r. Nr. OP. 13911/2.

Jeden z PP. Wojewodów podniósł również kwestję sposobu umieszczenia nazwy Województw w tytułach Dzienników Wojewódzkich, wobec czego Ministerstwo wyjaśnia, że oznaczenie przymiotnikowe województw na początku tytułu dziennika zostało ustalone § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 5 lipca 1928 r. w sprawie dzienników wojewódzkich (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 648), do czego naturalnie należy się zastosować aż do chwili ewentualnej zmiany w tym względzie.

150.

Okólnik Nr. 70

z dnia 19 maja 1930 r.

(OB. 3955) w sprawie interpretacji przepisów o kosztach przeniesienia.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Wskutek stwierdzonych wypadków niejednolitej interpretacji §§ 15 i 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) w odniesieniu do niżej wymienionych należności — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, opierając się na otrzymanych wyjaśnieniach Ministerstwa Skarbu, podaje do wiadomości i stosowania co następuje:

Do § 15. Postanowienia tego paragrafu nie przewidują możności przyznawania ryczałtu nim określonego przy przesiedleniach w wymiarze wyższym niż pojedyńczy, z czego wynika, że ryczałt omawiany należy się tylko funkcjonarjuszowi, *nie przysługuje zaś ani rodzinie, ani też służącej.*

Do § 19. Funkcjonarjuszowi, który przewiózł urządzenie domowe pociągiem towarowo-pośpiesznym, należy zwrócić koszty tego przewozu tylko do wysokości kosztów, jakieby poniósł przy użyciu pociągu towarowego. Do przewozu bowiem takich transportów, jak meble, które nie podlegają szybkiemu organicznemu rozkładowi, czy zepsuciu, służą normalnie zwyczajne pociągi towarowe.

151

Okólnik Nr. 71

z dnia 16 maja 1930 r.

(Z. U. 1661/30) w sprawie dwuletniego okresu nauki w szkołach położnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o położnych (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 316) ustala 2-letni okres nauki w szkołach położnych.

Ostatni ustęp tego artykułu upoważnia mnie do zezwalania na skrócenie w poszczególnych przypadkach tego okresu do 12 miesięcy.

Ze względu na konieczność wprowadzenia w życie zasad powyższego rozporządzenia w całej pełni, celem należytego przygotowania przyszłych położnych oraz ze względu na to, iż połowa istniejących na terenie Państwa szkół położnych już wprowadziła okres 2-letni nauki, postanowiłem nie korzystać nadal z upoważnienia, nadanego mi art. 9 wspomnianego rozporządzenia, i tem samem zarządzam obowiązkowe wprowadzenie 2 letniego okresu nauki we wszystkich szkołach położnych na terenie Państwa z począkiem przyszłego roku szkolnego, czyli z dniem 1.X 1930 r.

152.

Okólnik Nr. 72

z dnia 21 maja 1930 r.

(OB. 3931) o mieszkaniach służbowych Komendantów P. P. w miastach wydzielonych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) oraz Komisarza Rządu m. st Warszawy

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257) w § 17 ustala w miastach wydzielonych z powiatów pod względem administracji państwowej obwody lub okręgi Policji Państwowej w zależności od ustroju władz administracji ogólnej.

Na mocy tego rozporządzenia Komendanci P. P. miast wydzielonych są Komendantami obwodów miejskich P. P., *analogicznie do stanowiska Komendanta obwodu powiatowego P. P.* i jako tacy korzystają z uprawnień zajmowania mieszkań służbowych na zasadzie zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumiu z Ministrem Skarbu o mieszkaniach służbowych z dnia 7 maja 1927 r. (M. P. Nr. 120, poz. 306).

Zarządzenie niniejsze wydaje się w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu.

153.

Okólnik Nr. 73

z dnia 17 maja 1930 r.

(SS. 837/1) w sprawie wypłacania pracownikom komunalnym poborów w czasie choroby.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego, Poznańskiego i Pomorskiego).

Wobec zapytania skierowanego przez jednego z p. p. Wojewodów w sprawie wypłacania pracownikom samorządowym ubezpieczonym w Kasie Chorych poborów przez czas ich choroby, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Pracownicy samorządowi ubezpieczeni w Kasie Chorych otrzymują na podstawie art. 23 p. b. ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272) obok pomocy lekarskiej zasiłki pieniężne. Niezależnie od świadczeń tych, niektóre związki komunalne wypłacają swym pracownikom przez czas ich choroby całkowite pobory miesięczne.

Wobec przepisu zawartego w art. 19 ust, ostatni rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323), że „w razie choroby lub nieszczęśliwego wypadku pracodawca może z wynagrodzenia strącać te kwoty, jakie pracownik otrzyma w gotówce z tytułu ubezpieczenia prawno-publicznego". Związki komunalne nie są obowiązane wypłacać całkowitych poborów, a tylko różnicę między poborami danego pracownika, a zasiłkiem pobieranym przezeń z funduszów Kasy Chorych. Wypłacenie całkowitych poborów jest zależne wyłącznie od uznania danego związku komunalnego i ewentualnie praktyka ta może ulec zmianie o tyle jednak, o ile nie zostały te świadczenia zapewnione pracownikom przez umowy indywidualne względnie statuty miejscowe.

154.

Okólnik Nr. 74

z dnia 23 maja 1930 r.

(Z. F. 3536/29) w sprawie badania prób zabronionych leków.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Niejednokrotnie urzędy wojewódzkie nadsyłają w celu zbadania do Działu Chemji Państwowego Zakładu Higjeny próby niedozwolonych do obrotu leków, najczęściej specyfików, nie wskazując, w jakim celu badanie to ma być dokonane.

Z reguły wszelkie zabronione do obrotu leki powinny być zajęte, a winnych sprzedaży ich, bądź przechowywania w celu sprzedaży należy pociągać do odpowiedzialności sądowokarnej, badanie więc wszystkich takich leków nie jest potrzebne.

Konieczność zbadania zabronionych do obrotu leków zachodzi tylko wtedy, kiedy istnieje podejrzenie, że lek zawiera w sobie składniki odurzające, lub trujące, co powoduje inną kwalifikację przestępstwa. W tych więc tylko przypadkach należy przesyłać dla zbadania do Działu Chemji Państwowego Zakładu Higjeny pobrane próby, wskazując równocześnie cel, w jakim badanie ma być dokonane.

Równocześnie wyjaśnia się, że zgodnie z postanowieniami art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 343) obrót kosmetyków podlega przepisom tego rozporządzenia. Stąd nadzór nad obrotem kosmetyków należy do organów dozoru, wyszczególnionych w art. 10, a badanie ich — do zakładów, wyszczególnionych w art. 11 tegoż rozporządzenia, a nie do Państwowego Zakładu Higjeny.

Ponieważ niejednokrotnie istota danego preparatu nie daje możności wyraźnego określenia, czy preparat ten winien być uznany za lek, czy też za kosmetyk, należy w tym względzie kierować się następującemi zasadami:

Jako kosmetyki należy uważać wszystkie te preparaty, które są przeznaczone do czyszczenia, pielęgnowania, upiększenia bądź barwienia ciała, włosów, jamy ustnej lub paznogci.

Gdyby jednak wytwórca takich preparatów przypisywał im jakiekolwiekbądź własności lecznicze, należy je uważać jako środki lecznicze.

Jako kosmetyki nie mają być uważane preparaty, przeznaczone do wewnętrznego użycia, z wyjątkiem gumy do żucia i podobnych jej preparatów, przeznaczonych do odświeżania jamy ustnej.

155.

Okólnik Nr. 75.

z dnia 26 maja 1930 r.

(AA. 1547/1) o zachowywaniu i dołączaniu do akt kopert od podań.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z postanowieniem art. 40 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), które ustanawia dla obliczania terminów zasadę, iż „termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem nadano pismo w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym",—zachodzi konieczność zachowywania i dołączania do akt kopert pism nadsyłanych przez osoby interesowane pocztą do władz i urzędów, aby w razie wątpliwości, czy obowiązujący osobę interesowaną termin ustawowy, bądź wyznaczony przez władzę — został zachowany, rozstrzygnąć tę wątpliwość na podstawie tych kopert, jako dowodów stwierdzających czas nadania na pocztę.

Konieczność, a nawet obowiązek władzy, przechowywania tych kopert, jako dowodów, opiera się na następujących przesłankach, mianowicie:

1) zachowanie terminu decyduje o skuteczności prawnej dokonywanych przez stronę czynności, dlatego też ustalenie czasu nadania pisma na pocztę posiada istotne znaczenie w postępowaniu administracyjnem tak dla samej strony, jak i dla władzy, która w zależności od zachowania terminu lub niezachowania go jest obowiązaną podanie jako ważnie wniesione rozpatrzeć, bądź jako spóźnione odrzucić (art. 93 postępowania administracyjnego);

2) nie można wymagać, aby osoby interesowane celem zabezpieczenia sobie możności udowodnienia, iż termin zachowano, były zmuszone posługiwać się *kosztowniejszym* środkiem wysyłki, jak np. listami poleconemi i t. p., skoro przechowana koperta listu zwykłego wobec odciśnięcia na niej stempla z datą nadania dostatecznie udowadnia kiedy pismo nadano;

3) ponieważ wreszcie wątpliwości co do zachowania terminu władza z reguły rozstrzyga tylko na podstawie akt sprawy znajdujących się w urzędzie, bez wzywania stron do przedstawiania dodatkowych dowodów, zwłaszcza, że obowiązek stwierdzenia, kiedy pismo na pocztę nadano raczej ciąży na władzy powołanej do załatwienia sprawy, gdyż w myśl art. art. 86 i 97 postępowania administracyjnego ona to winna z urzędu badać, czy termin dokonania czynności został przez stronę zachowany.—

Przechowywanie kopert i dołączanie ich do akt jest bezwzględnie konieczne we wszystkich wypadkach wnoszenia odwołań i próśb o wznowienie postępowania z uwagi na 14-dniowy (dwutygodniowy) termin (art. 83 i 96 ust. 1 post. admin.), jak również w wypadkach próśb o przywrócenie terminu z uwagi na zawiły termin 7 dniowy (art. 41 ust. 1 i 4 post. admin.) — Pozatem jednak wskazanem jest zachowywanie kopert także od innych pism, ponieważ poszczególne ustawy administracyjne materjalne przewidują terminy prekluzyjne dla dopełnienia przez osobę interesowaną różnych czynności w postępowaniu administracyjnem (np. art. 64 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), a niezawsze w chwili nadejścia pisma da się ustalić, czy nie zajdzie potrzeba ustalenia daty nadania go na pocztę.

W każdym razie decydowanie o dopuszczalności zniszczenia koperty w konkretnym wypadku, o ile pochodzą one od osób interesowanych — nie może stanowić funkcji urzędników kancelarji, jako nie posiadających po temu dostatecznej znajomości przepisów prawa, lecz winno należeć do urzędnika referującego, który załatwiając sprawę ponosi odpowiedzialność za jej załatwienie wogóle, a więc za ewentualne niewłaściwe zniszczenie koperty.

Zechcą przeto p. p. Wojewodowie (p. Komisarz Rządu) wydać w myśl powyższego odpowiednie zarządzenia.

156.

Okólnik Nr. 61

z dnia 19 maja 1930 r.

(AF. 223/30) w sprawie wyświetlania filmów bez legitymacyj zwykłemi aparatami kinematograficznemi i aparatami Pathé Baby.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zapytaniami w sprawie wyświetlania bez legitymacyj krótkich filmów naukowych czy też innych, bądź normalnym aparatem kinematograficznym, bądź też aparatem Pathé-Baby, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w myśl obowiązujących przepisów *wszystkie* filmy, przeznaczone do wyświetlania publicznego, podlegają cenzurze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i muszą posiadać legitymacje wydane przez Ministerstwo. Filmy nieposiadające legitymacyj filmowych, bez względu na ich rodzaj i bez względu na typ aparatu używanego do ich demonstrowania, nie mogą być dopuszczane do wyświetlania publicznego.

Zasady powyższe nie mają zastosowania do przedstawień kinematograficznych niepublicznych, urządzanych bezpłatnie w lokalach zamkniętych jak: szkoły, bursy i inne instytucje naukowe czy wychowawcze.

Wydane pismem okólnem Nr. BC. 6125/24 z dnia 11 lipca 1924 r. zarządzenie w sprawie dopuszczalności wyświetlania bez legitymacyj filmów naukowo-dydaktycznych Instytutu Pokazów Świetlnych (Ipos) w Warszawie, wobec faktu, że Instytut ten już nie istnieje, jest obecnie nieaktualnem, wobec czego powyższe zarządzenie uchyla się.

157.

Okólnik Nr. 77

z dnia 21 maja 1930 r.

(SS. 341/3) o załatwianiu odwołań w sprawach budowlanych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z podniesioną przez p. p. Wojewodów wątpliwością, czy Wydział Wojewódzki (Izba Wojewódzka) współdziała z Wojewodą z głosem stanowczym przy rozstrzyganiu w toku instancji odwołań w sprawach budowlanych od orzeczeń i zarządzeń organów związków komunalnych w zrozumieniu art. 55 ustęp 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19.I 1928 r. (Dz. U. R P. Nr. 11 poz. 86) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, powołując się na pismo okólne Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 1.II 1930 r. Nr. XV. 161/30 rozesłane do p. p. Wojewodów — wyjaśnia:

W myśl art. 55 rozp. Prezydenta Rzplitej z 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) Wydział Wojewódzki współdziała *z głosem stanowczym* w sprawach stosownie do postanowień tego rozporządzenia, względnie innych przepisów prawnych.

Ani powołane rozporządzenie, ani rozporządzenie Prezydenta Rzplitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), nie przewiduje w rozstrzyganiu spraw budowlanych współudziału Wydziału Wojewódzkiego.

Wprawdzie w p 2 wyżej powołanego art. 55 rozporządzenia o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej zastrzeżony jest Wydziałowi Wojewódzkiemu współudział w rozstrzyganiu w toku instancyj odwołań od orzeczeń i zarządzeń organów powiatowych związków komunalnych i miast wydzielonych z powiatu pod względem administracji ogólnej, o ile *„według dotychczasowych przepisów"*

rozstrzyganie takich odwołań służyło Wojewodzie, to jednak wspomniane postanowienie nie może mieć zastosowania w rozstrzyganiu przez Wojewodę spraw budowlanych, ponieważ rozporządzenie o prawie budowlanem zostało ogłoszone już po ogłoszeniu rozporządzenia o organizacji władz administracji ogólnej. — Nie może mieć również zastosowania przy rozstrzyganiu przy współudziale Wydziału Wojewódzkiego przez Wojewodę odwołań w sprawach budowlanych pkt 3) art. 55 powyższego rozporządzenia.

O tem bowiem, o jakie w powyższym punkcie rozchodzi się kolegja, daje wyjaśnienie do art. 55 p. 3 wspomnianego na wstępie rozporządzenia okólnik Nr. 145 z 7 sierpnia 19 8 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5, poz. 4), z kórego wynika, że p. 3 art. 55 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej dotyczy powiatowych organów kolegjalnych przewidzianych w rozdziale V rozporządzenia Prezydenta z dnia 19.I.1928 r, a nie organów wykonawczych związków komunalnych, przewidzianych w rozdziałach I, II tytułu IX rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16.II.1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, p. 202).

Powyższe organa wykonawcze związków komunalnych przewidziane w rozporządzeniu z dnia 16.II. 1928 r. nie są organami kolegjalnemi w zrozumieniu art. 80 i 81 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19.I.1928 r. — Wynika to z całej konstrukcji prawnej organów kolegjalnych a m. inn. i z tego, że organa wykonawcze związków komunalnych decydują samoistnie w sprawach budowlanych, a decyzja powzięta przy udziale kolegjum pozostaje jednak decyzją władz administracji ogólnej, a nie kolegjów.

158.

Okólnik Nr. 78

z dnia 24 maja 1930 r.

(OB. 3642/3) w sprawie przekazywania dochodów Kasom Skarbowym.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec stwierdzonych przez organa Kontroli wypadków użycia dochodów budżetowych na pokrycie wydatków Min. Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na bezwarunkową niedopuszczalność stosowania takiego systemu w gospodarce państwowej.

Zgodnie bowiem z postanowieniami, zawartemi w § 1 ogólnych przepisów rachunkowo kasowych oraz ogólnie przyjętemi zasadami budżetowemi, które opierają się na odnośnych postanowieniach ustaw skarbowych, *wszelkie dochody należy wpłacać do Skarbu*, wydatki zaś pokrywać z wyjednanych na ten cel kredytów.

Zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) zarządzić ścisłe przestrzeganie powyższych zasad, w każdym zaś poszczególnym wypadku niestosowania się do nich — pociągać winnych urzędników do osobistej odpowiedzialności.

Rozumie się samo przez się, że pismo niniejsze nie dotyczy tych dziedzin gospodarki państwowej, które unormowane zostały odmiennemi specjalnemi przepisami, jak przedsiębiorstwa państwowe i Dzienniki Wojewódzkie.

159.

Okólnik Nr. 79.

z dnia 23 maja 1930 r.

(Wojsk. 863/2) w sprawie ponownego stawienia się do poboru poborowych kat. „B".

P. P. Wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy

do wiadomości.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
BIURO UZUPEŁNIEŃ
L. dz. 2691/Pob. Org.

Warszawa, dn. 19.V 1930 r.

Poborowi kat „B"—ponowne stawienie się do poboru.

Zaszedł wypadek, że wojskowy członek jednej z komisyj poborowych nie zgodził się na przedstawienie komisji poborowego kat. „B" o kilka dni wcześniej przed upływem 12 miesięcy od zakwalifikowania go do kategorji „B".

W związku z tem z polecenia Pana Generała II Wiceministra wyjaśniam:

Pkt. 8 b), ustęp 2 przepisów „San. 5/30/Szer." z roku 1930, który przewiduje ponowne stawienie się poborowych z kwalifikacją „B" po upływie roku od chwili wydania tej kwalifikacji, należy rozumieć w ten sposób, że poborowi, zakwalifikowani do kateg. „B" *podczas poboru głównego* mają stanąć ponownie przed kom. pob. *podczas poboru głównego* w ro-

ku następnym. Dzień stawiennictwa jest obojętny, gdyż zależy to od terminu stawiennictwa, jaki wyznaczono danej gminie w planie poboru głównego.

Poborowi zakwalifikowani do kateg. „B" przez dodatkową komisję poborową, powinni stawić się po upływie roku przed najbliższą dodatkową kom. pob.

Proszę Pana Generała o podanie powyższego wyjaśnienia podległym P. K U. i wojskowym członkom kom. pob. do wiadomości i zastosowania się.

Zastępca Szefa Biura Uzupełnień.

160.

Okólnik Nr. 80

z dnia 24 maja 1930 r.

(Wojsk. 597/2) o ewidencji wojskowej i meldunkach pracowników pocztowych służbowo przenoszonych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przy przenoszeniu funkcjonarjuszy poczt i telegrafów do innego miejsca służbowego oraz polskich kolei państwowych zdarzają się wypadki, że urzędy gminne traktują takie przeniesienie danego funkcjonarjusza, jako tymczasowe i przy uskutecznianiu meldunku wojskowego zgłaszają do P. K. U. zmianę miejsca zamieszkania danej osoby na czasowy pobyt, mimo, że przeniesienie nastąpiło na opróżnione stanowisko etatowe i że ten funkcjonarjusz w nowej miejscowości nietylko pełni służbę, ale i stale mieszka.

Skutkiem takiego zgłoszenia jest, że ewidencja wojskowa danego funkcjonarjusza nie jest przenoszoną z P. K. U., w której ewidencji on przed przeniesieniem figurował do P.K.U. obecnego miejsca zamieszkania.

Wobec powyższego zechce Pan Wojewoda wydać podległym władzom admin. ogólnej stosowne zarządzenie, aby wypadki służbowego przeniesienia funkcjonarjusza polskich kolei państwowych lub poczt i telegrafów na stanowisko etatowe przy meldunkach wojskowych były traktowane, jako przybycie do danej miejscowości na stałe zamieszkiwanie i załatwiane w myśl § 23 zmienionej okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 57 z dn. 18.IV. 1930 r. Nr. Wojsk 55/8 instrukcji meldunkowej.

IV.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

161.

Pismo Nr. SS. 888/1

z dnia 28 kwietnia 1930 r.

w sprawie nadużywania wolności od opłat pocztowych przez urzędy gminne.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) oraz Magistratu m. st. Warszawy.

Na podstawie art. 23 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie z dnia 3 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 378) punkt 1 lit. c od opłaty pocztowej wolne są urzędowe zwykłe przesyłki listowe, wysyłane przez władze i urzędy (organa) samorządowe w wykonywaniu *poruczonego zakresu działania* w stosunku wzajemnym do władz i urzędów (organów) państwowych oraz do osób i instytucyj niezwolnionych od opłaty pocztowej.

W myśl rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 702) jako rozporządzenia wykonawczego do przytoczonego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, wyszczególnione przesyłki listowe winny być zaopatrywane na stronie adresowej nazwą wysyłającej władzy lub urzędu, numerem dziennika czynności, klauzulą „Sprawa urzędowa", w wykonaniu *poruczonego zakresu działania* — wolna od opłaty pocztowej, oraz odciskiem pieczęci urzędowej.

Wbrew przytoczonym postanowieniom urzędy gminne wysyłają swoją korespondencję jako wolną od opłaty nietylko we własnym zakresie działania, ale nadto używają do oznaczania tej korespondencji niedozwolonej klauzuli „Sprawa urzędowa — wolna od opłaty pocztowej".

Nadmienia się również, że urzędy pocztowe winne przyjmowania tego rodzaju przesyłek, jako wolnych od opłaty, pociągane są do odpowiedzialności służbowej.

Biorąc powyższe pod uwagę Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Magistrat m. Warszawy) o wydanie podległym urzędom gminnym właściwego zarządzenia.

162.

Pismo Nr. OB. 3867

z dnia 30 kwietnia 1930 r.

w sprawie utrzymania samochodów rządowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przesyłam odpis instrukcji o nadzorowaniu, ewidencji, konserwacji i użytkowaniu samochodów państwowych, wydanej przez Ministerstwo Robót Publicznych i polecam wydanie zarządzeń ścisłego przestrzegania zawartych w niej przepisów.

W tym celu należy odpowiednio pouczyć szoferów, wręczyć im po egzemplarzu instrukcji oraz wywiesić w garażach na miejscu widocznem jeden jej egzemplarz.

Wymieniona w istrukcji książka ewidencyjna samochodów winna być nabyta bezpośrednio w Drukarni Państwowej.

Do L. XI-5040/29.

Instrukcja o nadzorowaniu, ewidencji, konserwacji i użytkowaniu samochodów państwowych.

§ 1.

1. Ewidencję wszystkich samochodów będących własnością Skarbu Państwa, za wyjątkiem samochodów administrowanych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, prowadzi Ministerstwo Robót Publicznych na podstawie uchwały Rady Ministrów z 20 XI 1922 r. p. 16 ustępy 1, 2, 3 i uchwały Rady Ministrów z 23.IX 1929 r.

2. Zakup samochodu dla urzędu lub instytucji państwowej może być uskuteczniany tylko na podstawie otrzymanego zezwolenia Ministerstwa Robót Publicznych.

3. Każdy urząd posiadający samochód państwowy winien przy otrzymaniu go lub po zakupie, przesłać do Ministerstwa Robót Publicznych wykaz ewidencyjny wedle wzoru zał. 1, oraz zawiadomić o wszelkich zmianach. Jako zmiany rozumie się zmianę przydziału, gruntowną naprawę, zepsucie lub naprawę licznika przebytych kilometrów, oraz wycofanie z ruchu.

4. Likwidacja samochodu państwowego nastąpić może tylko po protokólarnem komisyjnem stwierdzeniu niezdatności do dalszego użytku ze względu na nierentowność dalszej eksploatacji, przestarzały typ i t. p. drogą przekazania go do garażu zapasowego Ministerstwa Robót Publicznych względnie do garażu Dyrekcji Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego. W skład komisji winien wejść również przedstawiciel Ministerstwa Robót Publicznych względnie Dyrekcji Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego.

§ 2.

1. Każdy samochód będący własnością Państwa musi być zapisany do inwentarza danego urzędu oraz posiadać książkę ewidencyjną samochodu wedle wzoru zał. 2. Książka ta winna być prowadzoną przez urzędnika, który sprawuje nadzór nad danym samochodem.

2. Przedmioty, które stanowią wyposażenie danego samochodu winny ponadto figurować w inwentarzu.

3. Dla każdego samochodu użytkowanego w danej instytucji należy corocznie do dnia 15 maja sporządzić wykaz pracy samochodu wedle wzoru zał. 3 i przesłać go do Ministerstwa Robót Publicznych.

§ 3.

Samochody będące własnością Państwa dzieli się na trzy grupy:

w grupie I — samochody które winny przebyć w służbie państwowej najmniej . . . . 200.000 km.

w grupie II — samochody które winny przebyć w służbie państwowej najmniej . . . . 150.000 „

w grupie III — samochody które winny przebyć w służbie państwowej najmniej . . . . 100.000 „

poczem mogą być wyeliminowane i oddane do likwidacji.

Zakwalifikowanie danego samochodu do jednej z pomienionych grup uskutecznia Ministerstwo Robót Publicznych i podaje do wiadomości odnośnym urzędom.

§ 4.

1. Każdy samochód państwowy podlega co pewien okres szczegółowym oględzinom przez komisję złożoną z przedstawiciela danego urzędu, przedstawiciela Ministerstwa Robót Publicznych względnie Dyrekcji Robót Publicznych i ewentualnie przedstawiciela tej firmy, która samochód dostarczyła lub w danej miejscowości markę tego samochodu reprezentuje.

2. Komisja bada samochód nowy po przebyciu pierwszych 1500 km., następnie po pierwszych 5.000 km. i wreszcie po przejechaniu każdych 10.000 km.

Niezależnie od powyższego, Komisja bada nowy samochód na miesiąc przed upływem terminu wydanej przez firmę gwarancji, względnie o ile gwarancja taka obowiązuje nie na okres czasu lecz na ilość przejechanych kilometrów, to oględziny odbyć się winny na 3.000 km. przed upływem gwarancji. Komisyjne oględziny samochodu winny być dokonywane również przy każdej zmianie kierowcy.

3. Komisyjne oględziny samochodu mają na celu gruntowne zbadanie stanu samochodu, racjonalności konserwacji i użytkowania danego samochodu. Winny one też być istotną kontrolą kierowcy, gdyż od niego zależy w pierwszym rzędzie dobry stan samochodu. Odpowiednio przeprowadzone oględziny dają gwarancję, że źli i niedbali kierowcy zostaną usunięci, a dobrzy i staranni otrzymają bodźca do lepszego starania się o stan maszyny powierzonej ich pieczy. W razie stwierdzenia wzorowego stanu maszyny, komisja może postawić wniosek o przyznanie kierowcy premji za dobre utrzymywanie samochodu, w przeciwnym zaś wypadku o ukaranie względnie usunięcie kierowcy z zajmowanej posady. Wnioski o premje stawiane być mogą tylko w ramach norm napraw wyznaczonych w § 5.

4. Oględziny samochodu należy zacząć od sprawdzenia ogólnego stanu danego samochodu, resorów, wnętrza samochodu oraz wszystkich miejsc do smarowania (sworznie resorowe, sworznie zwrotnic, mechanizmu kierowniczego i t. p.). Stan wymienionych części już na pierwszy rzut oka umożliwi wydanie opinji co do pracowitości i dbałości kierowcy. W samochodzie dobrze utrzymywanym organy te będą we wzorowym porządku. Nadwozie i wnętrze samochodu będzie należycie oczyszczone, sworznie i t. p. będą pełne smaru i nie będą wykazywać luzów. W celu zbadania luzów należy samochód odpowiednio podnieść podnośnikiem, tak, by koła były w powietrzu. Po takim pobieżnym przeglądzie winno nastąpić szczegółowe badanie poszczególnych organów samochodu.

Silnik. Sprawdzenie kompresji w silniku, a jednocześnie stanu zaworów i pierścieni, bada się kręcąc korbą przy wyłączonem zapalaniu. Jeżeli stan zaworów i pierścieni tłokowych jest dobry, to wszystkie cylindry stawiają jednolity opór kręcącemu korbą. Następnie bada się silnik czy nie wycieka oliwa, benzyna lub woda. Przy tej okazji należy sprawdzić na podstawie książki zużytych materjałów pędnych i przebytych kilometrów jakie jest zużycie benzyny i oliwy na 100 km. i sprawdzić z zużyciem katalogowem 10—20% odchylenia od norm katalogowych są dopuszczalne. Zbadać stan akumulatorów czy poziom cieczy jest należyty (1 cm. ponad szczyty płyt) i czy zaciski baterji są pokryte smarem i nie zaśniedziałe. Podczas próbnej jazdy (5 km.) należy sprawdzić czy silnik nie stuka ani na wolnych obrotach ani pod obciążeniem i czy reaguje na zmianę punktu zapalania.

Sprzęgło, skrzynka biegów, hamulce i most tylny. Podczas tej samej próbnej jazdy należy sprawdzić czy sprzęgło działa prawidłowo, czy biegi przełączają się bez trudu i czy hamulce są należycie wyregulowane i w dobrym stanie. Otworzyć nakrywę skrzynki biegów i sprawdzić stan trybów. Przy próbnej jeździe sprawdzić też można czy niema luzów w moście tylnym.

Mechanizm kierowniczy, koła i drążki kierownicze. Do zbadania tych organów należy podwindować po kolei koła tylne i przednie i zbadać istniejące luzy w łożyskach i drążkach. Po zbadaniu tych luzów podać w protokóle, które z tych luzów są zjawiskiem normalnem, a które są skutkiem złej obsługi samochodu.

Miarą staranności kierowcy jest wygląd stan lakieru. Lakier nadwozia nie winien wykazywać smug ani rysów i posiadać należyty połysk. Stan dobrego lakieru zależy tylko od dbałości kierowcy i starannego mycia samochodu. Niedbały kierowca myje samochód tylko z wierzchu, natomiast spód samochodu i błotników będzie u takiego kierowcy brudny, pordzewiały i zniszczony.

5. Wszystkie te uwagi dotyczą samochodów, które kierowca przyjął w porządku. Z tego względu oględziny podobne należy też zarządzić przy zmianie kierowcy, w początku i końcu urlopu i t. p., by kierowca nie miał wymówek, że stwierdzone uszkodzenia lub nieprawidłowości nie są jego winą.

Z przebiegu i wyniku takich oględzin należy sporządzić protokół oraz wpisać wynik do książki ewidencyjnej samochodu str. 90 — 99 (zał. 2).

§ 5.

Normy napraw gruntownych są następujące:

Dla grupy pierwszej, pierwsza naprawa gruntowna nie powinna normalnie nastąpić wcześniej jak po przebyciu pierwszych 40 — 50.000 kilometrów, następne co 30 — 40.000 km. Dla grupy drugiej, pierwsza naprawa gruntowna po pierwszych 30—40 000 km., następne co 25—35.000 km. Dla grupy trzeciej pierwsza naprawa gruntowna po pierwszych 25 - 35.000 km., następne co 20—30.000 km.

§ 6.

1. Potrzeba naprawy oraz jej należyte uskutecznienie winno być zawsze stwierdzone protokólarnie przez komisję o składzie analogicznym jak w § 4 p. 1.

2. Termin zebrania się komisji dla stwierdzenia potrzeby naprawy samochodu ustala Ministerstwo Robót Publicznych względnie Dyrekcja Robót Publicznych, po otrzymaniu zawiadomienia danego urzędu o zauważonych brakach w działaniu samochodu.

3. Na zasadzie protokólarnego orzeczenia komisji samochód może być oddany do naprawy, o czem należy zawiadomić urzędnika technicznego Ministerstwa Robót Publicznych względnie Dyrekcji Robót Publicznych celem umożliwienia mu doglądu technicznego oraz zarządzenia ewentualnych dodatkowych napraw nie objętych orzeczeniem komisji, a których konieczność może być stwierdzona dopiero po rozebraniu samochodu. — O ile koszt tych do-

datkowych napraw wyniesie więcej niż 500 zł., konieczność ich musi stwierdzić protokólarnie komisja.

4. Po ukończeniu naprawy, samochód winien być dokładnie zbadany przez komisję, która dokonuje próbnej jazdy (o ile naprawa gruntowna — przynajmniej na przestrzeni 100 km.), sprawdza wykonane roboty z rachunkiem firmy i o wyniku sporządza protokół, którego odpis winien być przedstawiony Ministerstwu Robót Publicznych. — Wszystkie wykonane naprawy winny być wpisane do książki ewidencyjnej samochodu na str. 110 — 129 (zał. 2) z podaniem czasu i kosztów każdej naprawy.

5. Rachunek za naprawę winien zawierać następujące dokładnie wypełnione rubryki umożliwiające rzeczoznawcy sprawdzenie cen:

a) Ilość godzin monterskich i pomocniczych (oddzielnie) za każdą poszczególną robotę,

b) ilość, rodzaj i ceny jednostkowe za zużyty materjał,

c) ilość i cenę jednostkową za zużyte części zapasowe,

d) wysokość procentu doliczanego na koszta administracyjne i na zysk.

To samo dotyczy i ofert na roboty. Powyższa forma rachunków i ofert dotyczy robót ponad zł. 200.

§ 7.

Każdy samochód państwowy powinien posiadać następujące normalne wyposażenie:

A. Osprzęt.

Koło zapasowe ogumione, — licznik kilometrów i szybkości, — zegar, — kierunkowskaz, — reflektor boczny, — wycieraczka elektryczna lub pneumatyczna, — pokrowiec na budę i boczki (torpedo), — pokrowiec na chłodnicę, — kompletna instalacja elektryczna wraz z sygnałem elektrycznym, — trąbka, — bagażnik, — lusterko wsteczne.

B. Wyposażenie.

Lampka przenośna, — puszka na smar, — klucz do kół, — torba na narzędzia, — wiadro brezentowe, — aparat do gaszenia ognia, — apteczka podróżna, — 2 gąbki, — skórka zamszowa, — szczotka do mycia samochodu.

C. Narzędzia.

Pompka do pneumatyków, — komplet narzędzi specjalnych dostarczonych przez fabrykę wraz z samochodem, klucz przestawny (francuski, szwedzki i t. p.), — dwie łyżki do nakładania opon, — cęgi płaskie (kombinowane), — śrubokręt, — przebijak, — przecinak, — podnośnik (lewarek), — młotek żelazny 400 gr. z trzonkiem, — młotek miedziany 400 gr. z trzonkiem, — młotek gumowy z trzonkiem, — pendzel do mycia silnika.

D. Części zamienne i materjały.

Świece zapasowe (po jednej na każde dwa cylindry silnika), — żarówki zapasowe (po jednej z każdego rodzaju potrzebnego w danym samochodzie), — bezpieczniki (o ile w danej instalacji są potrzebne), — komplet do klejenia na zimno, — wkładki wentylowe, — pudełko łojku (talkum), — dwie kiszki zapasowe w woreczkach płóciennych, — komplet rozpylaczy do karburatora, — 200 gr. wyrzażonego drutu żelaznego 1.5 mm., — 100 gr. taśmy izolacyjnej, — drobny zapas śrub i naśrubków potrzebnych w danym samochodzie.

§ 8.

Kierowcy samochodów państwowych winni posiadać oprócz pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych, przynajmniej roczną praktykę prowadzenia samochodów i udowodnić świadectwami wiarogodnych pracodawców, że przez ten czas rzeczywiście prowadzili samochody.

§ 9.

Garaże samochodów państwowych winny odpowiadać w miarę możności następującym warunkom:

Wymiary: Długość przynajmniej 2 m. większa od długości garażowanego samochodu, — szerokość przynajmniej 2 m. większa od garażowanego samochodu, — wysokość przynajmniej 1 m. większa od garażowanego samochodu.

Ściany murowane, podłoga drewniana szczelna, betonowa lub kamienna. Okna zwrócone na północ względnie nie dopuszczające bezpośrednich promieni słonecznych. Ogrzewanie centralne względnie palenisko pieców z zewnątrz garażu. Temperatura w garażu nie powinna spadać poniżej 0 stopni. Garaż winien być suchy, widny i wentylowany.

W każdym garażu winna znajdować się gaśnica działająca zapomocą gazów wytwarzających się w zetknięciu z ogniem i tłumiących ten ogień. Zwykłe gaśnice pionowe lub płynowe nie są wskazane, gdyż benzyny nie gaszą tak skutecznie.

Rozruszanie silnika w zamkniętym garażu jest bezwzględnie zabronione z uwagi na mogące powstać gazy trujące lub pożar. W razie koniecznej potrzeby uruchomienia silnika w garażu, muszą być otwarte drzwi lub okna przynajmniej na 10 minut przed uruchomieniem.

§ 10.

Samochody zapasowe lub przechowywane nieczynnie przez czas dłuższy od 4 tygodni, winny być przedtem dokładnie wymyte i wysmarowane. Części niklowane lub chromowane winny być przetarte szmatką umaczaną w gęstej oliwie dla ochrony od działań atmosferycznych.

Koła podparte na koziołkach, a powietrze z pneumatyków częściowo wypuszczone. Dach naciągnięty i suchy, boczki założone. Oliwa z silnika spuszczona, do wnętrza każdego cylindra nalane przez otwór świecy po pół kieliszka dobrej, gęstej oliwy. Woda i benzyna winny być spuszczone, akumulator wyjęty i co 4 tygodnie nabijany.

Pożądane jest aby samochód był nakryty dużą płachtą dla ochrony od światła i kurzu. Jeżeli wybicie wnętrza jest pluszowe lub sukienne, należy je posypać, po dokładnem oczyszczeniu, środkiem przeciw molom.

§ 11.

Co do konserwacji samochodu, smarowania silnika i podwozia, regulacji karburatora i zapalania, to stosować się należy do wskazówek zawartych w instrukcjach fabrycznych względnie do wskazówek przedstawiciela danej marki.

§ 12.

Samochody państwowe przeznaczone są tylko do użytku służbowego i korzystanie z nich do nauki jazdy lub prowadzenia samochodów przez osoby posiadające nawet pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych, a nie uprawnione do tego przez szefa urzędu, jest bezwzględnie wzbronione.

Minister:

Nazwa Urzędu..

Załącznik 1.

Wykaz ewidencyjny samochodu.

Marka.., typ lub serja..

rodzaj nadwozia ...., data zakupu ....

cena zakupu.., Nr. rejestracyjny ....

Przydzielony przez...

Data odbioru..

Charakterystyka silnika.

Nr. silnika..................................

Ilość cylindrów..................................

Średnica cylindrów..................................m/m. Skok tłoka..................................m/m.

Instalacja elektryczna lub magneto marki..Nr.....................

Karburator marki..

Zużycie benzyny podług danych fabrycznych..................................lt (100 km).

Charakterystyka podwozia.

Sprzęgło..

Skrzynka biegów.., ilość przekładni ....

Rozstaw kół..

Odstęp osi..

Wymiary samochodu: długość..............................m., szerokość..............................m.,

waga..................................

Nazwisko i charakter służbowy urzędnika nadzorującego ....

....

Samochód garażuje w.. adres garażu ....

....

Garaż prywatny, rządowy (nieodpowiednie skreślić)

Krótki opis garażu w myśl instrukcji § 9..

....

....

....

Samochód dotychczas przejechał..................................km.

Kierowca posiada prawo prowadzenia samochodów po drogach publicznych od roku..........................

....

UWAGI..

....

(podpis)

Nazwa Urzędu.. Załącznik 3.

Wykaz pracy samochodu.

Marka..., rodzaj nadwozia,...

Nr. rejestracyjny.., Nr. silnika ....

1) Ile osób korzysta z samochodu ....

2) Ogólna ilość przejechanych dotychczas km. ....

3) Ilość przejechanych kilometrów w ciągu okresu sprawozdawczego od dnia.......................................do dnia 31 marca 193..........r.

oraz za ten sam okres:

4) Ilość zużytej benzyny...lt.

5) Ilość zużytej oliwy..lt. i cena przeciętna za litr...................

6) Ilość napraw i ich koszt ....

7) Pensja kierowcy wraz z dietami...zł.

8) Koszt najmu garażu...zł.

9) Czas trwania napraw, podczas których samochód nie pełnił służby ....dni.

10) Inne wydatki związane z utrzymaniem samochodu ....zł.

11) Uwagi dotyczące sprawności samochodu ....

....

....

12) Od kiedy samochód pełni służbę w danym urzędzie...

....

Podpis

....

UWAGA: W razie zmiany przydziału samochodu w ciągu roku budżetowego, urząd oddający samochód winien wypełnić niniejszy wykaz za czas ubiegły i oddać wraz z samochodem urzędowi odbierającemu.

163.

Pismo Nr. OB. 1483/4
z dnia 6 maja 1930 r,

o opłatach za utrzymanie więźniów administracyjnych i sądowych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyj. śląskiego), Komisarza Rządu m. st. Warszawy oraz Komendanta Głównego P. P.

Na mocy decyzji Pana Ministra Sprawiedliwości z dn. 29 marca 1930 r. Nr. III. A. W. 6910/F. 8 opłata za utrzymanie więźniów administracyjnych, osadzonych w więzieniach podległych Ministerstwu Sprawiedliwości, wynosi 1 zł. 50 gr. (całkowite koszta utzymania w więzieniu więźnia administracyjnego) dziennie.

Wysokość kosztów utrzymania więźniów sądowych osadzonych w aresztach gminnych, wynosi 75 gr. od osoby dziennie. Normy te obowiązują od dn. 1 kwietnia 1930 r.

164.

Pismo Nr. OB. 3933
z dnia 9 maja 1930 r.

o opłacie stemplowej od podania o wydanie kuponów od papierów wartościowych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu oznajmia, że podanie o wydanie kuponów od papierów wartościowych, złożonych jako depozyt w kasie państwowej na zabezpieczenie należności Skarbu Państwa (należności mogącej wyniknąć z umowy, zawartej ze Skarbem Państwa, należności z tytułu podatku spożywczego, cła i t. d.), nie podlega opłacie stemplowej, a mianowicie na mocy art. 141 (punktu 13) ustawy z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).

165.

Pismo Nr. OB. 3949

z dnia 19 maja 1930 r.

o ograniczeniu używania międzymiastowych rozmów telefonicznych.

Do

P. P. Wojewodów.

W stosunkach między urzędami Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zaobserwować się daje wyraźnie nadmierne używanie telefonicznych rozmów międzymiastowych.

Korzystanie z tego środka porozumiewania się, z natury rzeczy, służyć winno tylko do wypadków nagłych i wyjątkowych, podyktowanym dobrem służby, nadmierne zaś korzystanie z telefonów międzymiastowych nietylko, że naraża Skarb Państwa na znaczne wydatki, ale prowadzić może do dezorganizacji normalnego urzędowania.

Wiele spraw, które z równie dodatnim skutkiem mogłyby być załatwione w drodze normalnej korespondencji lub przy zastosowaniu przesyłek listowych „ekspres“ odbywa się telefonicznie.

Nadomiar zdarzają się częste wypadki telefonicznych zarządzeń z równoczesnemi poleceniami do urzędów starościńskich o odwrotne sprawozdania również tą drogą komunikowane.

Z powyższych względów i w uzupełnieniu zarządzenia mego z dnia 8.IV.30 Nr. OB. 3799 zarządzam co następuje:

1) korzystanie z telefonicznych rozmów międzymiastowych dopuszczalne jest tylko w wypadkach nagłych i wyjątkowych,

2) czas tych rozmów winien być ograniczony do minimum,

3) w szczególności niedopuszczalne są polecenia o odwrotne telefoniczne odpowiedzi i sprawozdania (w komunikacji międzymiastowej) poza wyjątkowemi niecierpiącemi zwłoki wypadkami.

P. P.: Dyrektorom Departamentów i Naczelnikom Wydziałów w Min Spraw Wewnętrznych.

do wiadomości celem ograniczenia międzymiastowych rozmów telefonicznych do najkonieczniejszych wypadków.

Zarazem polecam wzmocnić nadzór nad kontrolą tych rozmów w myśl zarządzenia z dnia 25.VIII.26 Nr. OB. 1718/26.

Polecenia do udzielania telefonicznych odpowiedzi lub sprawozdań (w komunikacji międzymiastowej) od urzędów podległych mogą być wydawane w wyjątkowych jedynie wypadkach i to wyłącznie za aprobatą P. P. Dyrektorów Departamentów.

166.

Pismo Nr. SG. 520/1

z dnia 20 maja 1930 r.

w sprawie poboru składek ubezpieczeniowych przez gminy na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich z wyjątkiem: śląskiego, poznańskiego i pomorskiego).

Na podstawie art. art. 31 i 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27.V. 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 410) poruczono pobór składek ubezpieczeniowych na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych — urzędom gminnym wzgl. magistratom.

Według posiadanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych informacyj cały szereg gmin przeprowadza pobór wymienionych składek ubezpieczeniowych bardzo opieszale, a niejednokrotnie pobrane już składki nie wpłaca w przepisanym 2-tygodniowym terminie do Kas Skarbowych, przeznaczając je na inne cele, co jest niedopuszczalne.

W związku z powyższem oraz mając na uwadze, że tego rodzaju postępowanie gmin może uniemożliwić Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych należyte spełnianie obowiązków w zakresie wypłaty odszkodowań, zechce Pan Wojewoda wydać odpowiednie zarządzenie podległym organom w kierunku usprawnienia dotychczasowego poboru składek ubezpieczeniowych na rzecz omawianego Zakładu, a władzom nadzorczym polecić stosowanie w najszerszej mierze rygorów, przewidzianych w odnośnych przepisach ustawowych — na wypadek zaniedbywania się organów samorządowych w wykonywaniu zleconych funkcyj.

Zestawienie przetrzymywanych należności rejestrowych w r. 1929 przez magistraty i urzędy gminne na podległym Panu Wojewodzie terenie w załączeniu.

167.

Pismo Nr. OP. 14263/2
z dnia 21 maja 1930 r.
o prawidłach formowania w języku polskim nazwisk żeńskich.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

Celem uniknięcia zniekształceń nazwisk kobiecych w pismach nominacyjnych, spisach urzędników i innych aktach, dotyczących osób, pozostających w służbie państwowej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła przy niniejszem do użytku służbowego „Prawidła formowania w języku polskim nazwisk żeńskich".

PRAWIDŁA
formowania w języku polskim nazwisk żeńskich.

1. Nazwiska rodowe w języku polskim mają osobną formę męską i osobną żeńską.

2. Nazwiska, kończące się w rodzaju męskim na *-ski (-cki)*, oraz inne nazwiska przymiotnikowe na *-y* (lub *-i*) tworzą rodzaj żeński z końcówką *-a*, np.: Dąbrowski — Dąbrowska; Nadolny — Nadolna.

3. Nazwiska męskie na *-a* przybierają w rodzaju żeńskim końcówkę *-ina* lub *-yna* dla żony i końcówkę *-anka* dla córki, np.: Sapieha — Sapieżyna — Sapieżanka, Zaremba — Zarembina — Zarembianka.

4. Nazwiska męskie na *-g, ge, go*, tworzą rodzaj żeński na *-owa* dla żony i na *-anka* dla córki, np.: Goldberg — Goldbergowa — Goldberżanka, Plage — Plagowa — Plażanka, Rago — Ragowa — Rażanka.

5. Wszystkie inne nazwiska mają osobną formę dla kobiety zamężnej z końcówką *-owa* i dla panny z końcówką *-ówna*, np.: Pawłowicz — Pawłowiczowa — Pawłowiczówna, Domejko — Domejkowa — Domejkówna, Wieczorek — Wieczorkowa — Wieczorkówna, Thieme — Thiemowa — Thiemówna, Nemetti — Nemmettowa — Nemmettówna, Orsini - Orsiniowa — Orsiniówna.

6. Nazwiska żeńskie, zakończone na *-a* oraz *-owa*, odmieniają się przez przypadki według deklinacji *przymiotnikowej*: natomiast nazwiska na *-ina (-yna)*, *-anka* i *ówna* odmieniają się jak rzeczowniki, np.: przenieść w stan spoczynku *Dąbrowską* i *Pawłowiczową* (przymiotniki); dopuścić do służby przygotowawczej *Domejkównę* (rzeczownik), podwyższyć uposażenie *Zarembinie i Sapieżance* (rzeczowniki).

Wzory formy żeńskiej nazwisk, mających w formie męskiej końcówkę *-a* przy różnych spółgłoskach i grupach spółgłosek, tę końcówkę poprzedzających (do punktu 3):

Przy zakończeniu nazwiska w formie męskiej na:		nazwisko ma brzmienie: w formie męskiej (naprzykład)	w formie żeńskiej: kobiety zamężnej	w formie żeńskiej: panny
1	ba	Zarem-b-a	Zarem-b-ina	Zarem-bi-anka
2	ca	Woli-c-a	Woli-c-ina	Woli-ci-anka
3	da	Ła-d-a	Ła-dz-ina	Ła-dzi-anka
4	zda	Ga-zd-a	Ga-źdz-ina	Ga-ździ-anka
5	fa	Ru-f-a	Ru-f-ina	Ru-fi-anka
6	ga	Ordę-g-a	Ordę-ż-yna	Ordę-ż-anka
7	zga	Ró-zg-a	Ró-żdż-yna	Ró-żdż-anka
8	żga	O-żg-a	O-żdż-yna	O-żdż-anka
9	dżga	Wy-dżg-a	Wy-dżdż-yna	Wy-dżdż-anka
10	ha	Sapie-h-a	Sapie-ż-yna	Sapie-ż-anka
11	cha	Pocie-ch-a	Pocie-sz-yna	Pocie-sz-anka
12	ja	Ro-j-a	Ro-(j)-ina	Ro-j-anka
13	ka	Szczu-k-a	Szczu-cz-yna	Szczu-cz-anka
14	ska	Łu-sk-a	Łu-szcz-yna	Łu-szcz-anka
15	zka	Gałą-zk-a	Gałą-zcz-yna	Gałą-zcz-anka
16	la	Kuba-l-a	Kuba-l-ina	Kuba-l-anka
17	ła	Grzyma-ł-a	Grzyma-l-ina	Grzyma-l-anka
18	ma	Sur-m-a	Sur-m-ina	Sur-mi-anka
19	na	Jacy-n-a	Jacy-n-ina	Jacy-ni-anka
20	pa	Kru-p-a	Kru-p-ina	Kru-pi-anka
21	ra	Wigu-r-a	Wigu-rz-yna	Wigu-rz-anka
22	sa	Kola-s-a	Kola-s-ina	Kola-si-anka
23	ta	Plu-t-a	Plu-c-ina	Plu-ci-anka
24	sta	Staro-st-a	Staro-ść-ina	Staro-ści-anka
25	wa	Józ-w-a	Jóź-w-ina	Jóź-wi-anka
26	za	Ło-z-a	Ło-z-ina	Ło-zi-anka
27	cza	Boń-cz-a	Boń-cz-yna	Boń-cz-anka
28	dza	Sa-dz-a	Sa-dz-ina	Sa-dzi-anka
29	rza	Tu-rz-a	Tu-rz-yna	Tu-rz-anka
30	sza	Kule-sz-a	Kule-sz-yna	Kule-sz-anka
31	szcza	Hu-szcz-a	Hu-szcz-yna	Hu-szcz-anka
32	ża	Star-ż-a	Star-ż-yna	Star-ż-anka

168.

Pismo Nr SF. 373 4-30

z dnia 21 maja 1930 r.

w sprawie podatku inwestycyjnego

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Wojewody Śląskiego).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło w kilku wypadkach, iż związki komunalne zużywają na pokrycie wydatków inwestycyjnych kredyty przeznaczone na inne cele a następnie, występując do Min. Spr. Wewn. z prośbą o zatwierdzenie uchwały w sprawie poboru podatku inwestycyjnego, potrzebę wprowadzenia tego podatku uzasadniają między innemi koniecznością refundowania kredytów, zaczerpniętych z innych działów i stawiają w ten sposób władzę nadzorczą wobec faktów dokonanych.

Jeden ze związków komunalnych np. zużytkował na pokrycie wydatków związanych z budową szkoły rolniczej kredyty przeznaczone na meljoracje, a następnie, występując z prośbą o zatwierdzenie podatku inwestycyjnego na budowę tejże szkoły, prośbę swą uzasadniał koniecznością przywrócenia kredytów, przewidzianych na meljoracje.

W związku z powyższem Min. Spr. Wewn. w porozumieniu z Min. Skarbu przypomina wskazówki, udzielone w szeregu poprzednich okólników w sprawie stosowania oszczędności przez zw. kom. przy wykonywaniu budżetów oraz przy podejmowaniu prac inwestycyjnych, a w szczególności wskazówki zawarte w p. 3 okólnika Ministra Spr. Wewn. z dn. 21.II.1930 r. Nr. 23 (SF. 480/1) — Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3 ex 1930) i oznajmia, iż tego rodzaju praktyka, polegająca na stawianiu władzy nadzorczej wobec faktów dokonanych jest niedopuszczalna, a pokrywanie wydatków inwestycyjnych z kredytów przeznaczonych na inne cele, nietylko nie będzie uznawane w przyszłości za motyw uzasadniający potrzebę zatwierdzenia uchwały o poborze podatku inwestycyjnego, lecz przeciwnie traktowane będzie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych jako dowód niestosowania się do zarządzeń i wskazówek władzy nadzorczej oraz jako dowód niewłaściwego gospodarowania funduszami związku komunalnego.

Powyższe zechcą p. p. Wojewodowie podać do wiadomości wydziałów powiatowych oraz zarządów gmin miejskich na obszarze powierzonych Panom Województw ewent. w drodze opublikowania w Dzienniku Wojewódzkim.

169.

Pismo Nr. Z. O. 1634/30

z dnia 22 maja 1930 r.

w sprawie rozporządzenia o obowiązku odbywania jednorocznej praktyki szpitalnej przez lekarzy.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W ślad za zarządzeniem z dnia 16 września 1929 r. Nr. Z. O. 3428/29 oraz w związku z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13 poz. 96), którem przesunięto termin obowiązywania uprzedniego rozporządzenia o obowiązku odbywania jednorocznej praktyki szpitalnej przez lekarzy na dzień 1 lipca 1930 r., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza co następuje:

Wszystkie osoby, które do dnia 1 lipca 1930 r. nie nabyły uprawnień do wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem w ramach ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105 poz. 762), po upływie tego terminu dla uzyskania pisemnego zaświadczenia na prawo wykonywania zawodu poza przedłożeniem dyplomu lekarskiego i poświadczenia obywatelstwa polskiego wykazać się będą musiały zaświadczeniem z odbycia jednorocznej praktyki szpitalnej.

Obowiązek ten, zastrzeżony ustawowo, a podyktowany względami na bezpieczeństwo i zdrowie publiczne, dotknie niewątpliwie materjalnie młodych lekarzy, którzy niejednokrotnie może już dużo ofiar ponieśli dla uzyskania dyplomu lekarskiego. Celem tedy udzielenia pomocy tym ostatnim i gdy jednocześnie szpitale, które zatrudniać będą praktykantów, niewątpliwie z tego korzyść osiągną, dążyć należy, aby praktykanci-lekarze otrzymać mogli pewien ekwiwalent za pracę, wykonywaną dla szpitali w czasie swej praktyki. W tym celu zechcą Panowie Wojewodowie i Pan Komisarz Rządu poczynić starania, aby szpitale przy układaniu preliminarzy budżetowych przewidziały pewne kwoty na wynagrodzenie praktykantów-lekarzy względnie zabezpieczyły im przynajmniej mieszkanie i utrzymanie.

W zarządzeniu okólnem z dnia 16 września 1929 r. Nr. Z. O. 3428/29 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych upoważniło Panów Wojewodów i Pana Komisarza Rządu do podciągnięcia pod pojęcie szpitala o 200 łóżkach w rozumieniu rozporządzenia o praktyce szpitalnej i szpitali mniejszych, o ile w jednej i tej samej miejscowości jest więcej szpitali o łącznej liczbie 200 łóżek. Pod pojęcie to podpaść mogą i pojedyncze mniejsze szpitale, które przez wzgląd na posiadanie oddziałów szpitalnych wymaganych przez rozporządzenie z dnia 27 lipca 1929 roku (Dz. U. R. P. Nr. 62 poz. 484), frekwencję

chorych i kierownictwo dawać mogą zupełną gwarancję należytego przeszkolenia praktykantów.

Ze względu na to, że uznanie ostateczne tych szpitali mniejszych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uzależniło od następnej swej aprobaty, oraz ze względu na bliski już termin (1 lipca 1930 r.) wejścia w moc obowiązującą rozporządzenia o praktyce szpitalnej, zechcą Panowie Wojewodowie i Pan Komisarz Rządu przedłożyć najpóźniej do dnia 1 czerwca r. b. wykazy tych mniejszych szpitali do zatwierdzenia Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Wykazy wszystkich szpitali na obszarze poszczególnych województw, w których dozwolone będzie odbywanie praktyki przez lekarzy, ogłosić należy w Dzienniku Wojewódzkim oraz podać do wiadomości Wydziałom Lekarskim wszystkich Uniwersytetów Polskich dla zaznajomienia z niemi kandydatów.

O ile w późniejszej praktyce zauważyćby się dało, że liczba szpitali, przeznaczonych do odbywania praktyki, jest zbyt mała w stosunku do liczby praktykantów, należy zgłaszać odpowiednie wnioski do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które w świetle całokształtu zagadnienia wyda odpowiednie zarządzenia.

Dla orjentacji załącza się wykaz szpitali o 200 łóżkach na obszarze całego Państwa Polskiego.

a) Spis zakładów leczniczych (szpitali), liczących 200 łóżek i więcej.

I. M. st. Warszawa.

1.	Szpital Dzieciątka Jezus (z kliniką) — miejski	966	łóżek
2.	„ św. Ducha (z kliniką) „	338	„
3.	„ Przemienienia Pańskiego na Pradze „	423	„
4.	„ św. Stanisława zakaźny „	600	„
5.	„ Starozakonnych ogólny „	1,094	„
6.	„ św. Łazarza weneryczny „	750	„
7.	„ św. Jana Bożego psychjatryczny „	370	„
8.	Lecznica jaglicza P. K. P. D. — społeczna „	250	„

II. Województwo Warszawskie.

9.	Państwowy Zakład Psychjatryczny w Tworkach	662	łóżek
10.	Społeczny „ „ w Drewnicy	310	„

III. Województwo Łódzkie.

11.	Łódź — szpital ogólny na Radogoszczu miejski	310	łóżek
12.	„ „ Anny Marji dziecięcy społeczny	242	„
13.	Kalisz — szpital ogólny św. Trójcy miejski	336	„
14.	Kochanówka — zakład psychjatryczny społeczny	500	„
15.	Warta — „ „ „	275	„

IV. Województwo Kieleckie szpitali o 200 łóżkach lub wyżej nie posiada.

V. Województwo Lubelskie.

16.	Lublin — szpital św. Jana Bożego ogólny miejski	240	łóżek
17.	„ — „ Dzieciątka Jezus dziecięcy prywatny	200	„
18.	„ — „ św. Wincentego à Paulo ogólny fundacyjny	324	„

VI. Województwo Białostockie szpitali o 200 łóżkach lub wyżej nie posiada.

VII. Województwo Wileńskie.

19.	Wilno — „Wilcza Łapa“ — szpital ogólny państwowy kolejowy	240	łóżek
20.	„ — szpital św. Jakóba ogólny miejski	285	„

VIII. Województwo Nowogródzkie — szpitali o 200 łóżkach lub wyżej nie posiada.

IX. Województwo Poleskie — „ „ „ „ „

X. Województwo Wołyńskie — „ „ „ „ „

XI. Województwo Poznańskie.

21.	Gniezno — Dziekanka — zakład psychjatryczny krajowy	1,000	łóżek
22.	Kościan — „ „ „	500	„
23.	Kowanówko pow. Oborniki — sanatorjum gruźlicze społeczne	245	„
24.	Poznań — szpital ogólny miejski	623	„
25.	„ — — Djakonisek społeczny	296	„
26.	„ — — Przemienienia Pańskiego państwowy	260	„
27.	Owińska pow. Poznań, zakład psychjatryczny krajowy	1,000	„

XII. Województwo Pomorskie.

28.	Kocborowo pow. Starogard — zakład psychjatryczny krajowy	1,662	„
29.	Świecie — „ „ „	940	„
30.	Toruń — szpital ogólny miejski „ „ „	212	„

XIII. Województwo Śląskie.

31.	Katowice — szpital ogólny miejski	254	łóżek
32.	Bielszowice „ „ „Lecznica Bracka" społ.	275	„
33.	Mysłowice „ „ „ „ „	329	„
34.	Siemianowice szpital ogólny	240	„
35.	Lubliniec — zakład psychjatryczny krajowy	1,165	„
36.	Bielsko — szpital ogólny miejski	242	„
37.	Bystra — sanatorjum gruźlicze społeczne	267	„
38.	Rybnik — szpital ogólny „Lecznica Bracka" społ.	230	„
39.	Rybnik — szpital ogólny św. Juljusza społeczny	220	„
40.	„ — Zakład psychjatryczny krajowy	919	„
41.	Rydułtowy — szpital ogólny „Lecznica Bracka" społeczny	325	„
42.	Wodzisław — Sanatorjum gruźlicze społeczne	200	„
43.	Knurów — szpital ogólny „Lecznica Bracka" społeczna	220	„
44.	Tarnowskie Góry „ „ „ „	220	„
45.	Jastrzębie — Zdrój — Zakład Zdrojowy św. Ma ji prywatny	380	„
46.	Cieszyn — szpital ogólny miejski	222	„
47.	Nowe Hajduki — szpital ogólny „Lecznica Bracka" społeczny	596	„
48.	Ruda „ „ „ „ „	300	„
49.	Królewska Huta — szpital ogólny miejski	219	„

XIV. Województwo Krakowskie.

50.	Kraków — szpital publiczny zakaźny	240	łóżek
51.	„ — „ państwowy ogólny	1,147	„
52.	Kobierzyn — j. w. zakład psychjatryczny	560	„

XV. Województwo Lwowskie.

53.	Lwów — szpital ogólny państwowy	1,046	łóżek
54.	„ — zakład psychjatryczny państwowy	1,111	„
55.	Przemyśl — publiczny szpital powsz. ogólny	200	„

XVI. Województwo Stanisławowskie szpitali o 200 łóżkach i wyżej nie posiada.

XVII. Województwo Tarnopolskie — j. w.

b) Spis zakładów leczniczych (szpitali) w poszczególnych miastach, w których liczba łóżek w 2 lub więcej szpitalach osiąga lub przekracza 200 łóżek.

Województwo Łódzkie.

1. Piotrków (szpital miejski 140 + żydowski 60 = 200 łóżek).
2. Łódź (podane są 1. p. 11 i 12 — zakłady 2; atoli w 9 innych, miejskich lub spo-
3. łecznych o liczbie łóżek 52 do 175 wynosi łączna liczba łóżek 832).
4.
5.

Województwo Kieleckie.

6.
7. Częstochowa (5 szpitali: 80 + 101 + 98 + 60 + 100 = 439 ł.).
8.
9. Rejon Będzina z przedmieściami (11 zakładów — 552 łóżka).
10. Kielce (w 3 szpitalach 140 + 30 + 65 = 235 łóżek).
11. Sosnowiec (w 5 zakładach: 65 + 50 + 105 + 80 + 40 = 340 łóżek).

Województwo Białostockie.

12.
13. Białystok — (w 6 zakł.: 60 + 100 + 80 + 140 + 120 + 30 = 510 łóżek).
14. Grodno (50 + 147 + 60 = w 3 szpitalach 257 łóżek).
15. Łomża (w 4 szpitalach: 80 + 45 + 30 + 70 = 225).

Województwo Wileńskie.

16. W Wilnie pod p. 19 i 20 podano 2 zakłady, atoli w siedmiu innych miejskich i społecznych
17. mieści się dalsze 725 łóżek.
18.

Województwo Poleskie.

19. Brześć n/B: (szp. miejski 76 + żyd. 72 + państw. 150 = 298 łóżek).
20. Pińsk (sejm. szpit. 140 i 2 żydowskie 44 + 45) = 229 łóżek).

Województwo Warszawskie.

21. Płock (szpital ogólny 124 łóżka, zakaźny 60, i weneryczny 40 = 224 łóżka.

170.

Pismo Nr. OB 3531
z dnia 23 maja 1930 r.
w sprawie kosztów przewozu skonfiskowanych druków.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec podniesionych wątpliwości co do pokrycia kosztów transportu druków, zajętych przez policję państwową w wykonaniu zarządzenia władz administracji ogólnej — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że koszty wymienione winny być pokrywane przez Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) z kredytu rozporządzalnego w Dz. 2 § 8 „Inne wydatki" budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

171.

Pismo Nr. OP. 14156/1
z dnia 31 maja 1930 r.
w sprawie diet reprezentacyjnych.

P. P.: Dyrektorom Departamentów, Naczelnikom Wydziałów Wojsk. i Apr., Komendantowi Głównemu Pol. Państwowej i Dyrektorowi Głównego Urzędu Statystycznego

Do wiadomości.

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
Departament Administracyjny
Wydział: Rachuba Centrali
Nr. A. II. R. C. 34238/30.

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1930 r.

W sprawie diet reprezentacyjnych.

Do

Pana Ministra Spraw Wewnętrznych

Niniejszem podaję do wiadomości Pana Ministra, że działając na mocy § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 224) uznawać będę reprezentacyjny charakter podróży służbowych zagranicę urzędników od II do V stopnia służbowego włącznie, którym na podstawie tego stwierdzenia przysługiwać będą specjalne ustalone wspomnianem rozporządzeniem diety reprezentacyjne, — tylko w zupełnie wyjątkowych wypadkach. Do takich wypadków, jak to wskazanem zostało w motywach na Radę Ministrów dla przyznania diet, o których mowa, — zalicza się wizyty wzajemne szefów Państw lub Rządów, reprezentacje oficjalne Rządu Polskiego zagranicą przy uroczystościach narodowych, wizytach oficjalnych i t. p.

Uprzejmie więc proszę Pana Ministra o łaskawe wydanie odpowiedniego zarządzenia, aby tylko istotnie w tych nadzwyczajnych wypadkach zgłaszane były do mnie odpowiednio umotywowane wnioski celem uznania zamierzonych podróży za reprezentacyjne.

Jednocześnie pozwalam sobie nadmienić, że ustalone obecnie podwyższone normy diet są zupełnie wystarczające przy podróżach do wszystkich krajów, — specjalna zaś podwyżka diet normalnych o 70% przy podróżach służbowych na konferencje międzynarodowe do Genewy pozwala nawet osobom, którym diety te przysługują, na pokrycie pewnych wydatków reprezentacyjnych.

Minister:

V.

Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

172.

„Przewodnik Historyczno-Prawny" kwartalnik, Lwów.

Od r. 1925 ukazuje się czasopismo (kwartalnik) p. t. „Przewodnik Historyczno-Prawny", poświęcone historji prawa, pod redakcją prof. dr. Przemysława Dąbkowskiego. Czasopismo to zapełnia lukę jaka istniała w nauce polskiej, która dotychczas nie miała organu prasowego poświęconego specjalnie tej dziedzinie, i interesuje się w szczególności historją porównawczą

praw słowiańskich. Liczne i nader przychylne recenzje naukowe o kwartalniku w czasopismach naukowych polskich i obcych, świadczą o jego wielkiej wartości.

Czasopismo to może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych.

Kwartalnik można abonować pod adresem administracji, Lwów ul. Mickiewicza L. 5a. Przedpłata roczna wynosi zł. 25. Przedpłatę można wpłacać do P. K. O. na konto 154.504.

VI.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w czasie od 1 do 30 kwietnia 1930 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

prow. radca ministerjalny VI st. sł. Ochman Jan—radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dn. 16.IV 30 r.

kierownik oddziału w VI st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Dr. Kacprzak Marcin — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dn. 24.IV 30 r.

Zwolniony ze służby:

prow. radca ministerjalny w VI st. sł Felsztyński Stefan — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dn. 16 IV 30 r

Przeniesieni w stan spoczynku pozostający w stanie nieczynnym:

naczelnik wydziału w V st. sł. Szwalbe Stanisław—z dn. 11.IV 30 r.

radca ministerjalny w V st. sł. Siedlecki Krzysztof dnia 7 IV 30 r.

Przeniesiona w stan nieczynny:

rejestrator IX st. sł. Drozdowiczowa Janina—uchwałą Rady Ministrów z dnia 29.IV 30 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Zwolniona ze służby:

prow. adjunkt kancelaryjny w IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Jarnińska Janina — na własną prośbę dnia 29 IV 30 r.

C) We Władzach Wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim białostockim:

radca ministerjalny w VI st. sł. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Frankowski Jan — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dn. 15.IV 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim lwowskim:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Krzywoszyński Jakób—naczelnikiem wydziału w V st. sł. dn. 29.IV 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim łódzkim:

starosta powiatowy koniński w VII st. sł. Cichocki Władysław—referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 8.IV 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim nowogródzkim:

inspektor lekarski VI st. sł. Dr. Maciulewicz Edmund — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dn. 24.IV 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim poleskim:

prow. naczelnik wydziału w VI st. sł. Wendorff Stefan—naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 29.4 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim wileńskim:

naczelnik wydziału w VI st. sł. Wiśniewski Stefan—naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 29 IV 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim wołyńskim:

prow. inspektor farmaceutyczny w VI st. sł. Zawidzki Józef-Wiktor—inspektorem farmaceutycznym w VI st. sł. dn. 14 IV 30 r.

W Komisarjacie Rządu w Warszawie:

pracownik kontraktowy w VI grupie uposażenia Ernst Edwin — do odwołania naczelnikiem wydziału w VI st. sł. dnia 15.4 30 r.

naczelnik wydziału w VI st. sł. Lissowski Mieczysław—naczelnikiem wydziału V st. sł. dnia 28.4 30 r.

Przeniesieni:

referendarz w VII st. sł. Sitsch Adolf — z Urzędu wojewódzkiego poleskiego do Urzędu wojewódzkiego nowogródzkiego dn. 15.IV 30 r.

referendarz VIII st. sł. Bassarab Józef — z Urzędu wojewódzkiego nowogródzkiego do Urzędu wojewódzkiego wołyńskiego dn. 29.IV 30 r.

prow. radca wojewódzki w VI st. sł Chrapowicki Józef — z Urzędu wojewódzkiego poznańskiego w obręb województwa wileńskiego dnia 28.IV 30 r.

naczelnik wydziału V st. sł. Dr. Salak Bolesław—z Urzędu wojewódzkiego tarnopolskiego do Urzędu wojewódzkiego krakowskiego dnia 14.IV 30 r.

asesor VIII st. sł. Chorylko Józef — z Komisarjatu Rządu w Warszawie do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dnia 24.IV 30 r.

Zwolnieni ze służby:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Mayzner Tadeusz — z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 8.IV 30 r.

prow. inspektor wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim nowogródzkim Olesiuk Jan — na własną prośbę dnia 17.IV 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku pozostający w stanie nieczynnym:

naczelnik wydziału w V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Łopatto Stefan — z dniem 30.IV 30 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim łódzkim Słomiński Michał — z dniem 11.IV 30 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lubelskim Pirożek Franciszek — dnia 8.IV 30 r.

referendarz w VII st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Dr. Błachot Rajnold — z dniem 30.IV 30 r.

radca wojewódzki w V st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Bellier Antoni — z dniem 30.IV 30 r.

D) We władzach powiatowych.

Mianowani:

prow. starosta powiatowy wysokomazowiecki w VII st. sł. Demidecki - Demidowicz Adam — starostą powiatowym wysokomazowieckim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29.IV 30 r.

prow. starosta powiatowy drohicki w VI st. sł. Dunin - Markiewicz Edward — starostą powiatowym drohickim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 29.IV 30 r.

prow. starosta rówieński w VI st. sł. Bogusławski Stanisław Robert — starostą powiatowym rówieńskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 29.IV 30 r.

prow. starosta powiatowy święciański w VII st. sł. Mydlarz Stefan — starostą powiatowym święciańskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29.IV 30 r.

prow. starosta powiatowy krzemieniecki w VI st. sł. Czarnocki Stefan — starostą powiatowym krzemienieckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 30.IV 30 r.

prow. starosta powiatowy dziśnieński w VI st. sł. Jankowski Marjan Władysław — starostą powiatowym dziśnieńskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 28.IV 30 r.

prow. starosta powiatowy łuniniecki w VI st. sł. Jagodziński Zygmunt — starostą powiatowym łuninieckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 28.IV 30 r.

prow. starosta powiatowy przasnyski w VI st. sł. Morawski Stefan — starostą powiatowym przasnyskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 28.IV 30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem wolsztyńskiem Dr. Nowak Franciszek, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 5.IV 30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem rawickiem Dr. Łuczkowski Wacław, do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 5.IV 30 r.

prow. lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem śremskiem Dr. Morawski Ignacy Stanisław, lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 3.IV 30 r.

prow. lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem szubińskiem Dr. Nowakowski Mieczysław lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 3.IV 30 r.

prow. lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem średzkiem Dr. Białobrzeski Antoni lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 3.IV 30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem śmigielskiem Dr. Rakowski Seweryn do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 5.IV 30 r.

prow. lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem odolanowskiem Dr. Augustowicz Henryk lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 4.IV 30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem koźmińskiem Dr. Stęszewski Czesław do odwołania lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 5.IV 30 r.

prow. lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem łuninieckiem Dr. Kowalski Włodzimierz lekarzem powiatowym w VII st. sł. w temże Starostwie dnia 12.IV 30 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Dr. Krzyś Stanisław — ze Starostwa powiatowego czortkowskiego do Starostwa powiatowego łomżyńskiego dnia 8.IV 30 r.

referendarz VII st. sł. Karpiński Tadeusz — ze Starostwa powiatowego krakowskiego w obręb województwa poznańskiego dnia 29.IV 30 r.

referendarz VII st. sł. Bartoszewicz Józef ze Starostwa powiatowego siedleckiego do Starostwa grodzkiego północno-warszawskiego dnia 30.IV 30 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

referendarz VII st. sł. w Starostwie grodzkiem prasko-warszawskiem Strojecki Stefan — uchwałą Rady Ministrów z dn. 11.IV 30 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem drohickiem Zawistowski Tadeusz — uchwałą Rady Ministrów z dn. 11.IV 30 r.

starosta powiatowy ostrzeszowski w VI st. sł. Siciński Michał — uchwałą Rady Ministrów z dn. 11.IV 30 r.

starosta powiatowy jarociński w VI st. sł. Modelski Jan — uchwałą Rady Ministrów z dnia 29.IV 30 r.

Zwolniony ze służby:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim śląskim Groniecki Ludwik — na własną prośbę dnia 25.IV 30 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

starosta powiatowy poznański w VI st. sł. Kłos Tadeusz — dnia 29.IV 30 r.

E) W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w likwidacji we Lwowie:

Przeniesiani w stan spoczynku:

radca w VI st. sł. Dr. Samolewicz Wincenty — dnia 11.IV 30 r.

urzędnik V st. sł. Dr. Lipski Kazimierz — dnia 17.IV 30 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, ul. Długa 38.